

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл.бр. К-По₂ 48/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 21.децембра 2010. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Да констатујемо да су данас присутни:

Заменик тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић,

Затим сви оптужени доведени из Окружног затвора у Београду.

Браниоци Петронијевић, Крсто Бобот, Шћепановић, Борковић, Радивојевић Миленко, Драгослав Огњановић, Перовић Небојша и Дејан Крстић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Ту су и пуномоћници оштећених Кандић, Радоњићи и Јовановић Славица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас ћемо да наставимо претрес.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се претрес настави саслушањем опт. Миладиновић Топлице.

Па се за овим из суднице удаљавају сви остали саоптужени током испитивања провооптуженог.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Ако може само један предлог, да мога брањеника ослободите пошто је са слободе долази, па да му закажете, јер он чека ту цело време, ако је то могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да дође неког другог дана?

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Да, неког другог дана пошто он ће можда доћи тек у петак на ред да се саслуша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неуобичајена молба, видећемо то у паузи, нека сачека мало. Да видимо и како иде данашњи дан, данашњи претрес када је већ дошао.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајдете молим вас судска стража изведите све остале оптужене осим Миладиновић Топлице.

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, наставићемо данас са изношењем Ваше одбране, односно сада смо у оном делу када вам пуномоћници оштећених постављају питања. Тако смо јуче завршили претрес па ћемо да наставимо данас. Ви сте се одморили претпостављам, јесте. Добро, да ли од пуномоћника, да ли сте се договорили ко ће.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: (Пуномоћник оштећених) Сведок је јуче рекао да је мобилизација у којој је он учествовао трајала више дана, па је ли може сведок да нам објасни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени.

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Ја се извињавам, да, може оптужени да нам објасни зашто је то тако дуго трајало у тим околностима?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па потрудићу се, у смислу мобилизација обично траје тако три дана, међутим она може да потраје и дан, два више ако се тако нареди да би се испунио услов мобилизације, а то је прикупљање довољног броја војника.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па са којим проблемима сте се Ви тада сусретали приликом извођења мобилизације?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па проблем одазива, значи то је тај основни проблем, проблем одазива.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Одазива?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Одазива да.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Био је слабији одазив или?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па да кажемо да је био негде просечан, значи око 50%.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А кажите ми зашто сматрате, исто сте јуче рекли да је најгори одазив био за ове војне обвезнике који су били одређени за ову прву чету 177. одреда, да ли за то постоје неки посебни разлози или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте то, зашто је то важно то ми објасните зашто је то важно зашто је био највећи одазив.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па добро, то је део одбране па сам хтела просто да негде видим.

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: То је случајност, то нема никакве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да то за сада није важно обзиром да има ту доста питања које још нисмо разјаснили.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А кажите ми да ли знате ко је у војном одсеку у Пећи радио директно ове послове упућивања, ово како сте Ви рекли упућивања обвезника, војних обвезника и добровољаца у Ваш одред?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Ја сам то изјавио јуче, то је начелник мобилизације.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А како се зове та особа?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Он се зове Ивичић.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Како?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Ивичић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А име?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Милош или Милан, тако.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Председнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Радивојевићу изволите шта је сада хитно.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Председнице, обзиром да ћемо данас имати представу од стране пуномоћника оштећених јер су довели екскурзију из Приштине, ја Вас молим да то скратите колико можете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Радивојевићу.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: То је ушло је у транскрипт, хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под један.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Завршено, довиђења, извините али то је моје мишљење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Искључила сам вас сада. Овако прво нико није довео никога да прави представу већ се овде у судници налазе студенти као и лица која су упућена од стране ОЕБС-а у овај суд ради оспособљавања и студенти који прате овај претрес. Дакле, то је прва ствар. Друга ствар у фази поступка смо у коме оптужени који даје овде одбрану за тако тешко кривично дело за које је оптужен, одговара на питања пуномоћника, немојте прекидати нити пуномоћника, нити оптуженог, нити веће сада када се концентрише на оно што овај човек овде износи као своју одбрану. Изволите госпођо Јовановић. Оптужени укључите микрофон.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте Ви тада са њим комуницирали у вези са тим да ли он у Ваш одред упућује одговарајуће људство са одговарајућим особинама које треба један војни обвезник да поседује, значи да ли сте проверавали како он ради и које људство упућује у Ваш одред?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па да вам кажем ја нисам био на том нивоу да могу њега да проверавам по тој да кажемо командној линији, значи њега је једино могао да проверава командант и нико више, значи моје је било да примим то што ми он пошаље и да радим даље.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, да ли сте на било који начин значи проверавали људе који су упућени у Ваш одред?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није, да не може он то да ради.

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Немам ја никакве могућности то да урадим.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Рекли сте да сте ратни дневник водили тек негде од средине маја, крајем априла је ли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Краја маја.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Краја маја, да, добро.

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Да.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Кажите ми зашто пре тога нисте водили дневник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је јуче, немојте то смо јуче разјашњавали.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте након тога одговарали за то што нисте водили дневник.

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је то била обавеза да се води ратни дневник?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па вероватно да је била обавеза, не знам сад, не знам да ли има неке санкције, да ли има то, вероватно.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А реците овај документ који вам је јуче показан, да ли се ратни дневник води на такав начин?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не знам, нисам ја завршио ту школску спрему да би ја могао то да објасним, вероватно да је то тако, вероватно, али нисам меродаван.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А тај дневник који сте добили крајем априла, је ли он изгледао тако како изгледа овај који ми имамо овде?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па ја мислим да јесте нешто не сећам се, али мислим да јесте, по сећању мислим, не могу сто посто да кажем.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Је ли то била обична свеска у коју је неко унео, направио једну табелу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али видећемо када га будемо, чекајте госпођо Јовановић, видећемо када га будемо прибавили, ови документи у истрази прибављени службеним путем и оптужени га је видео и каже то није тај који сам ја водио, а сада ћемо затражити тај други да видимо да ли има неки који је он водио и то је мислим можда за сада прерано.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. А да ли ову Вашу војну бележницу коју сте водили, да ли сте касније предали и завели, да ли је она била службено заведена у некој евиденцији?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па свака службена бележница је заведена, али она се унапред значи заводи, не на крају него оног момента када је узимаш.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте ви дужни да када њу попуните, вратите?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па да, дужан сам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: И да се тада исто заведе да сте ју вратили?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Да, да, дужан сам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Јесте ли то учинили?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Да.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Где сте предали своју бележницу?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па рекао сам, у канцеларији.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте Ви у том периоду значи од почетка ратног стања до краја, подносили извештаје неком свом надређеном?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Да, то је моја обавеза била.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па јесте ли подносили?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па углавном јесам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А дневне, недељне или какве извештаје?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Обично су то дневни, дневни извештаји.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А коме сте подносили извештаје?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па начелнику штаба углавном.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Начелнику штаба Територијалне одбране Пећ?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Начелнику штаба Војног одсека.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ко је то био у том периоду?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: То је био покојни Гојковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте рекли, зато и чекам, иначе би прекинула, уствари до сада никад нисте рекли име, Гојковић ко?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не могу се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Антић је Душко, Гојковић и Николић не знамо имена?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не. Гојковић је презиме стварно не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Николић, име?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не, не могу да се сетим имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови из 125.

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па не могу да се сетим ни то, то су веома мало познати мени људи, тако да сам ето и то запамтио.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли су Ваши подређени били дужни да Вама подносе дневне извештаје?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Јесу.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па јесу ли то чинили?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Јесу, ако је имало шта да се поднесе, нису морали сваки дан да ми подносе, него значи према потреби могло је и два пута на дан да буде и три пута, а могло је да прође дан да није имало ништа, јер стање је редовно и нема потребе да ми јави.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли се у тим, да ли је у неком од тих дневних извештаја поменула ова ситуација која се десила у Ћушкој?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не. Не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте значи знали неку репутацију овог сада покојног Минић Небојше, када је у оно време он био упућен у ваш одред?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не. Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац ставља вероватно примедбу на нешто што смо већ постављали као питања.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Не могу да укључим микрофон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Захваљујем. (Бранилац првооптуженог) Судија изражава примедбу на начин на који се постављају питања, ја бих молио ако питања не могу да се формулишу онако како је то Закоником о кривичном поступку предвиђено, да се то чини преко судског већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Јер сада смо имали серију питања које је он јуче одговорио, ако је циљ да се провери шта је јуче рекао, онда то треба нагласити суду да се врши поновно испитивање, а ако је нешто друго циљ, онда је то забрањено, као и ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ајде да не понављамо питања, исто што сам Вам и ја рекла, зато сам и пустила браниоца зато што сам вас претходно опоменула, немојте оно што је било јуче.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, трудићу су али управо су ове ситуације мени биле остале непознате па сам зато покушала да их објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, рекли сте да је једна од позивних шифара за радио везу у вашем одреду била и «Шакали»? Јуче је рекао, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па ко се одазивао на ту шифру?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Одазивали су се значи по формацијском положају, одазивао се значи пре свега командни кадар, значи онај ко је имао функцију. Значи то може да буде јуче сам причао отприлике формацију одреда.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте Ви знали ко је значи са друге стране везе када чујете ту шифру?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то мислите?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па када се радио везом комуницира са припадницима своје јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има шифру.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто има шифру па се представља шифром.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Представља се шифром, али са друге стране се неко представља шифром «Шакали», па је ли он зна ко је тамо значи ко у јединици има ту шифру?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па мислим да нема дилеме, али кажите, да ли знате?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па казаћу, рекао сам јуче како изгледа формација одреда значи постоји командир, командант, постоје командири те три чете које сам рекао и та три вода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Самостална вода.

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: И свако од њих значи унапред кад се одређује шифра у војсци, значи морају они да буду присутни ту или на адекватан начин да им се пошаље значи шифра запечаћена значи коју мора да зна нормално сви и команда, говорим за нашу команду, не сви цела војска. И значи примера ради конкретно рецимо кажемо командир је примера ради нека буде Прве чете, значи он је «Шакал 31», ако он се тако представља, примера ради командир чете Друге чете он може да буде «Шакал 40», значи у том распону после могу да буду и командири значи водова, значи «Шакал 31» може да буде први вод, други може, и то је тако отприлике и било, мислим што се тиче тако функционисања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: За који вод је то била шифра?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Који вод из одреда је «Шакал» била шифра?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он је рекао да су они сви имали шифре, је ли то цео одред имао шифру?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Је ли ја треба нешто да објасним или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи како за који вод, има три самостална вода, има три чете, има јединица којој је оптужени командант.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па добро, али да ли је постојала још нека шифра осим «Шакал» у 177. одреду?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Да, постојало је доста шифара. Доста шифара је постојало, то исто важи за било који значи шифру, значи да поменем ето тај «Јаблан» што сам поменуо јуче, исти је систем значи постоји «Јаблан», примера ради «Јаблан 20», може 201 да буде, значи ако је «Јаблан 201» командир чете, «Јаблан 202» је командир првог вода, 203 другог, трећег и четвртог. Мислим ја сам пробао то да објасним.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је свака чета имала своју посебну шифру или су шифре другачије биле распоређене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо је објаснио, објаснио је.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Кажите ми ко је одређивао шифре?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Шифре начелно одређује начелник штаба у сарадњи са органом безбедности, то је начелно, тако они су као кумови да кажем.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Је ли знате зашто је баш овај одређена шифра «Шакал»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се. Одбија.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли Вам је било познато значи пре ове, пре 14. маја да у селу Ћушка живи породица, односно живе родитељи Агима Чекуа?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Мени не. Мени лично не, нити ми је то значило нешто.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте знали да је он из тог села?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Ја сам знао да је из.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор. Немојте одговарати, већ сте одговорили.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Рекли сте да сте ове траке, ове беле траке, осмислили за свој одред да бисте се негде дистанцирали од неких радњи које су се у то време дешавале на том терену?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, само питање, не морате правити увод.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. Које су те радње од којих сте Ви хтели да се дистанцирате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видећемо наћи ћемо у транскрипту, само моменат, пробаћу ја то да нађем пређите на друго питање док ја то пробам да нађем како је јуче речено.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли Ви знате, да ли знате неке особе које су хтеле да на пример буду, пријавиле се као добровољци и да су одбијени да буду примљени у састав, добровољачки састав вашег ореда?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па немам ја тај податак, они који су одбијени, они нису дошли код мене, значи они су, та селекција се већ тамо извршила.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли знате да ли је ова провера те подобности била урађена и према овој групи Муслимана коју помињете да су били у једном тренутку у саставу Вашег одреда.

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Нисам ја, ја сам рекао да ја нисам у том положају да оцењујем рад претпостављеног шта су они радили и на који начин су то решили, односно одобрили су им статус добровољаца.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: У каквој сте Ви, у кавим сте Ви односима били са овом 125. моторизованом бригадом која се кажете налазила у том, какве сте значи релације, које су релације међу вама биле у том периоду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека одговори, нека објасни. Само још то.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: 177. територијални одред, одред Територијалне одбране.

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Ја сам јуче пробао да, мислим да сам јуче о томе причао да 125. бригада ми смо њима значи паралелно били подређени по том војничком значи територијалном критеријуму, значи они су да кажем та бригада је значи најстарија. А значи ја сам само за понеке борбене елементе био њима како би рекао потчињен.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте некад изводили неке војне акције у неком садејству или заједнички или? Да ли сте имали неке заједничке војне акције?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Са ким?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Са 125. моторизованом бригадом Војске?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли можете да нам кажете да ли је било неких сукоба Вашег одреда и снага ОВК у том периоду?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па било је доста често.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Је ли можете да набројите неке?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па могу да набројим, сукоби мањег интензитета, па могу да набројим рецимо у реону значи Набрђе, Озрим, Јабланица, Ругова, ето то је то.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Који су губици били Вашег одреда у том периоду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било губитака.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је било губитака?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било губитака у људству, у техници, у чему?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: У јединици је укупно погинуло 6 људи и рањено је око 15- так, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А у техници?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: У каквој техници?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па губици у техници вашег одреда?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Од технике ми смо имали само пушке, минобацаче и БС топове, значи нисмо имали губитака у том смислу.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Још неко од пуномоћника?

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих Вас питала пошто сте јуче рекли да сте Ви били у априлу у Ћушки и Захачу ради оружја, па да ли је, имате неки извештај о одузетом оружју тада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Писмени?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Ја сам то рекао јуче да сам негде око 20 до 30 пушака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли имате писмени извештај, рекли сте јуче, него да ли има неки извештај о томе да сте написали, поднели?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па вероватно да сам, мислим ја немам никакав писмени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код себе, не, не, него да сте поднели?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: А да сам известио о томе, јесам, нормално и то је тамо и ускладиштено, значи то што је узето.

НАТАША КАНДИЋ: По чијој наредби сте тада у априлу ишли у претрес, ево та два села које сте Ви сами поменули?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па ја сам наређења искључиво добијао значи од значи моје команде, значи наређење начелника штаба и команданта или обадвоје одједном.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, а малопре ове акције које сте поменули у селу Набрђе, па Озрим, од кога су за акцију у тим селима потицале наредбе?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па то су искључиво одбрамбене акције, значи ја нисам имао јединицу која је била офанзивног карактера него одбрамбена, значи ми нисмо ту у принципу уопште били у некаквој акцији, него једноставно су ти људи били значи нападнути и бранили су се, значи у заседи, статичан тип.

НАТАША КАНДИЋ: То значи да су Вам јединице биле распоређене у тим селима, је ли тако?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Да, на ободу.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је онда, да ли чешће командант штаба или командант одреда, ко је чешће давао вама наредбе било за распоређивање, било за претрес?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па ја сам одговорио то мислим, ми имамо своје обавезе значи заштита одређеног простора, територије, значи ми се ту налазима по значи нашем задатку значи што се тиче самог претреса и тако даље ту добијемо наређење нормално, али ми нисмо имали никакве офанзивне акције.

НАТАША КАНДИЋ: Па добро, али ја сам питала било да сте распоређивали, било да сте ишли у претрес терена ко више, да ли потпуковник Гојковић или потпуковник Антић, ко Вам је давао чешће?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Да вам кажем мислим чешће, ја то не могу да кажем, јер они нису радили свак за себе, него ту је значи синхронизовани задатак и моје је било значи да ја сачувам ту линију коју сам добио.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али ја Вас само питам молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не зна, не зна.

НАТАША КАНДИЋ: После тих акција да ли је било процедуре реферисања, било команданту, било начелнику штаба одреда?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па у случају напада увек је било реферисања, значи у случају напада увек смо реферисали, када је нормално редовно стање то се све сводило на то.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, да ли у мају, да ли је било ситуације када сте Ви реферисали било потпуковнику Гојковићу, било потпуковнику Антићу?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: У мају?

НАТАША КАНДИЋ: Да, 1999. године?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Мислите у целом месецу?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Било је сигурно.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли можете неку ситуацију да наведете и да кажете поводом чега сте у вези са којим догађајем сте реферисали?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Конкретно нешто.

НАТАША КАНДИЋ: Па да, вежите то за неку наредбу па онда кажите реферисао сам.

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Знам, само да се сетим мало, да се присетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако се сећате.

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Рецимо напад за Студеницу.

НАТАША КАНДИЋ: На Студенчане?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Студеницу. Ето конкретно то је значи зона моје одговорности, мислим одговорности мога одреда, рецимо ту је дошло до.

НАТАША КАНДИЋ: Кад је то било?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не знам ја тачан датум сада.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли мај?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Значи примера ради то је у мају.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Затим у.

НАТАША КАНДИЋ: И Ви сте коме реферисали тим поводом?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па ја редовно реферисање моје јесте ја, начелник штаба, значи то је та релација или командант, начелник штаба.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли то реферисање само у вези са акцијама или је било свакодневно?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па ја сам вам рекао у случају догађања значи неких.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи рекао је када има догађаја, значи у редовном оном кад нема ничега не можете да реферишете.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, а кажите ми да ли у том периоду у мају месецу, да ли сте имали неко сазнање да је било неких пљачки, убистава, да ли је било то на састанку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било где?

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било где?

НАТАША КАНДИЋ: У мају 1999. године да ли је на састанку са начелником штаба, са командантом одреда, било и тог реферисања, да ли је било говора о неким пљачкама, убиствима?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па не, моја релација, односно мој однос тамо је био искључиво везан за делатност моје јединице, а да ли је било то стварно не знам, ја нисам присуствовао да кажем комплетном том. Тамо време докле сам, докле је мени значи моја обавезе док су тражиле ја сам био присутан, а остало не.

НАТАША КАНДИЋ: Реците ми да ли сте Ви некад били после априла у Захаћу, Пављану или Рухоту?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Никада?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не, не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате, да ли имате нека сазнања о томе да ли се тамо нешто догађало што заслужује, завређује неко реферисање, неки траг о томе, да ли знате нешто о томе?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Једино што сам чуо у оптужници, значи ако алудирате на то у оптужници, иначе раније не, нисам ништа чуо.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми ајде да то разјаснимо, у полицији у присуству тужиоца Ви кажете да сте о овим догађајима чули из средстава информисања, а овде сте јуче рекли да сте кад сте приведени да сте чули, је ли можете сада, је ли вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небитна разлика, то је небитно.

НАТАША КАНДИЋ: Када сте ви то чули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је чуо, неважно, у сваком случају не тад кад се десило.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, ако није битно, добро, ево да ли можете нешто да кажете мени је остало нејасно, да су Вама ови добровољци правили сметње и тражили сте на неком од састанака да се они помере, удаље, је ли можете нешто о томе када, ко, од кога сте то тражили, због чега, какве су то сметње и који сте одговор добили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам предочава одбрана из полиције.

НАТАША КАНДИЋ: Да, управо сам рекла у присуству тужиоца да је то рекао.

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Ако може да понови није ми стварно јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У полицији ово што сте рекли.

НАТАША КАНДИЋ: Ево кажете «ја сам од моје команде тражио на неком од састанака», усмено сте тражили да вам се удовољи да ту групу добровољаца са Мртвим удаље из 177. одреда, да са њима раде шта хоће јер мени нису потребни, а кажете имао сам сметњу, па питам да нам објасните које су то сметње због којих сте Ви тражили, на ком састанку, од

кога, ко је у команди да ли потпуковник Гојковић или потпуковник Антић и шта ти Ваши претпостављени на тај Ваш захтев кажу, одговарају?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли се сећате Ви овога да сте рекли у полицији?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не, ја се тога не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Како је то могуће, то је питао јуче и тужилац.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, у вези са тим, односно штета што нисам пре овога питања питала, ја се ево извињавам, Ви кажете исто зато у полицији значи у присуству тужиоца, кажете да је та, Мртви, Ви кажете дружина била избачена из полиције, па је ли можете нешто о томе да ми кажете, да ли знате када кажете да су избачени, да ли знате због чега су избачени?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не, не.

НАТАША КАНДИЋ: И откуд избачени па код Вас?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, кажите ми да ли знате каква је ситуација после почетка бомбардовања била у Пећи, да ли је било померања становништва које је после НАТО бомбардовања у граду?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па ја сам једино, ја сам у почетку, значи почетком мобилизације када сам отишао кући негде 24. марта, у смислу да је било отварање велике ватре, вероватно прослава почетка бомбардовања ове наше земље, значи то сам видео, а касније ја сам вршио ту мобилизацију тако да немам нека претерано велика сазнања осим у вези те Капешнице, знам да је ту било неких преговора, то сам чуо додуше, преговора у смислу да су људи хтели да остану па су добили неку директиву да иду, па су молили за неке аутобусе да им се обезбеде, то је све моје сазнање.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте извините, ко је тражио аутобусе да се обезбеде?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па ови становници.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Мислим то сам чуо, тако.

НАТАША КАНДИЋ: Само да се разумемо, јесте Ви, када су то тражили аутобусе?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: То сам ја чуо, не знам сад тачно ипак.

НАТАША КАНДИЋ: Па кад сте чули?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неважно, неважно.

НАТАША КАНДИЋ: Само да видимо молим Вас, да видимо каква је ситуација у Пећи, рећи ћу зашто ја то питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да видимо овако, господине видела сам Вас Перовићу. Ја ћу да предочим користећи то Ваше питање, оптужени Кастратовић у полицији каже да је био припадник ваше те, 177. одреда, и да сте ви обезбеђивали конвоје са Албанцима?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: То нема никакве везе, то није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам кажем шта је он рекао у полицији.

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па добро, ја кажем да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Користећи то Ваше питање. Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Па добро, али ја ево нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте махати док и јавите се значи сада пуномоћник поставља питања, ставићете примедбу касније. Изволите. Не, не, само Ви изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Али ја мислим да је умесно да поменем и чињеницу пошто је то и доказана оптужница у случају генерала да је 27. марта 1999. године, 80% албанског становништва било приморано да напусти Пећ у аутобусима које су обезбедиле српске власти. То је молим вас доказано, то је сад нека чињеница, није више никаво ни моје сазнање него једна судска чињеница. А ја износим и у вези са овим што је Кастратовић рекао, ево па питам.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Судија, за који део, морате ми објаснити јер ја имам записник пред собом, а мој је клијент.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Који део Кастратовић шта је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите овако.

За овим се опомиње бранилац Радивојевић да не виче без микрофона и председник већа констатује да су сви браниоци подигли руке желећи да на тај начин ставе примедбе на оно што пита пуномоћник, па председник већа обавештава браниоце да по ЗКП-у председник већа одлучује о томе да ли ће се нека питања поставити или не.

Тако да ће госпођа Кандић сада да настави, а Ви ћете своје примедбе изнети на крају на начин на који ја водим претрес и на начин на који се постављају питања, госпођо Кандић наставите оно што је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете и после примедбе. Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Само питам, ако бисте били љубазни да одговорите, када 27, 28, 29. марта, да ли се Ви налазите у Пећи?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате шта се догађа у граду?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Углавном не, а сада ћу Вам рећи зашто ако дозволите. У то време је мобилизација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да се бавио мобилизацијом, немојте понављати, рекли сте да сте се бавили мобилизацијом до почетка априла.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, кажите ми да ли знате за неке акције у Бреженику, у граду?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Како конкретно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чије акције, чије акције, његовог одреда или?

НАТАША КАНДИЋ: Пазите не могу да питам за Војно територијални одред када он каже да је тек крајем априла, али је он у Војном одсеку у то време и питам га да ли зна, то је посебан део града, а неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али рекао је да зна за неке акције, набројао је које да их се сећа и тако даље.

НАТАША КАНДИЋ: Ја га питам да ли зна за акцију Бреженику, у делу града?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је то знате или не знате за тај део града?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Не знате. И само још да ли зна, да ли је неко од претпостављених писао ратни дневник, водио правилније?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Како мислите од претпостављених.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: На кога, на мог претпостављеног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ваших тих хијерархијски.

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па јесте вероватно.

НАТАША КАНДИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже јесте вероватно.

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не вероватно, без вероватно, значи јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Ко?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па то треба да води командант.

НАТАША КАНДИЋ: На кога мислите, на Гојковића?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: И Гојковић и Антић они су команданти, значи он је начелник штаба.

НАТАША КАНДИЋ: Добро један је одреда, један је штаба, на кога мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па каже да мисли и на једног и на другог.

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: И на једног и на другог, они су, једноставно једно без другог не може.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Ви то знате или претпостављате као да је то нека уобичајена процедура.

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Само претпостављам. Претпостављам, то је ја мислим процедура колико се разумем.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, само још једно питање, да ли сте нечији ратни дневник видели?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Нечији?

НАТАША КАНДИЋ: Ето нечији било чији? Да ли сте имали прилике да видите? Да ли Вам је неко давао негде нешто да упишете? Да ли сте га видели на неком реферисању?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте нешто чули о неком ратном дневнику?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Ништа, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тужилаштво има два питања само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте прво примедбе. Господин Перовић изволите.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: (Бранилац опт. Вељка и Видоја Корићанина) Као бранилац у овом поступку упућујем примедбу на питања која су постављена од стране пуномоћника оштећених, госпође Кандић. По мишљењу одбране питања која су се овде постављала конкретно сведоку, конкретно оптуженом Топлици не свде се на разјашњење ове кривично правне ствари, већ по мишљењу одбране опште је позната чињеница чиме се бави удружење грађана којим руководи госпођа Кандић, лично поштујем рад њен и то што тежи да разреши одређене злочине, али мислим да та питања која су овде, које она овде поставља не воде разјашњењу већ отежавају. Овде ми имамо девет оптужених који се налазе у притвору и напоменућу у истрази је слично било, ако не и много шире, где се тиме одуговлачила истрага. Тако предлажем да веће питања која нису у вези са овом кривично правном ствари, разјашњења ове кривично правне ствари, не буду дозвољена од стране суда управо ради спречавања одуговлачења овог поступка и мислимо да нису у складу са Закоником о кривичном поступку. Чак штавише могу довести и саме оптужене у један неповољан положај, а знамо да оптужени имају право да не одговоре на питања ако их могу довести у неповољан положај. Међутим у тренутку када се постављају питања која нису у вези са оптужницом, ми не можемо консултовати оптужене и рећи им да ли да одговоре на та питања или да их не одговоре и сматрамо да су у потпуности штетна питања. Даље, оно што би вас замолио да питања која нису конкретна, питање може бити двосмислено, као питање да ли сте видели нечији ратни дневник, сведок може лажно одговорити на основу чега можда је видео 78. неки дневник, значи питања су уопштена, двосмислена и тросмислена. И молим у име одбране, нарочито молим пошто моји оптужени још нису, да ћу се сваком питању које није везано, не желим сада ја унапред, се супротставити које је везано за питања према мојим браћеницима Видоју Корићанину и Вељку Корићанину. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сада Горан Петронијевић бранилац првооптуженог.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Захваљујем. Судија прва примедба је на начин на који Ви водите овај поступак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Она се односи на то што сте ми ускратили право да ставим примедбу на незаконито понашање, односно понашање противно одредбама ЗКП-а од стране пуномоћника оштећених који овде воде новинарски интервју, а не кривично правну процесну радњу испитивања сведока, односно постављања, односно окривљеног, постављање питања окривљеном на главном претресу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: То није ни чудо јер то мора да се научи обично на правном факултету, али ту сте ви као веће које ће затражити од њих да преко вас се поставе та питања, па да она буду формулисана на начин да не губимо време, а да се окривљенима опет испоштују права.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Друга примедба је управо ова коју је колега Перовић нагласио, а то је да је ваша дужност да упозорите окривљеног, ако већ ми не можемо да ставимо примедбу на одређено питање, да може или не мора да одговори на одређено питање. И треће судија такође на Вас, Ви сте цитирали овде и предочавали изјаву из полиције окривљеног који још није саслушан на главном претресу, па Вас молим да то убудуће не чините, а овај део предлажем да се издвоји из транскрипта, јер све док окривљени не буде изнео своју одбрану на главном претресу не може се његове претходне изјаве користити и предочавати било коме. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Е сада чекајте, прво се јавио господин Радивојевић, па онда господин Огњановић. Нека господине Радивојевићу када сте већ викали без микрофона мало пре, сада кажите то у микрофон.

АДВ. ДРАГОСЛАВ ОГЊАНОВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сада Огњановић ипак, добро. Изволите.

АДВ. ДРАГОСЛАВ ОГЊАНОВИЋ: Је ли могу или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

АДВ. ДРАГОСЛАВ ОГЊАНОВИЋ: Мени само није јасно откуда ово неразумевање између већа и одбране. Дакле, постоје две ствари које су овде у питању, једна је имати право на приговор, а друго је имати право на примедбу. То су две потпуно различите ствари и сви чланови већа, а дубоко сам убеђен и сви овде присутни, изузев неких, то знају и праве ту разлику. Приговор који је дат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте нам онда образлагати.

АДВ. ДРАГОСЛАВ ОГЊАНОВИЋ: Молим Вас, пустите, ево ово је сада моја примедба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде.

АДВ. ДРАГОСЛАВ ОГЊАНОВИЋ: Зато што сам остао ускраћен за приговор. Дакле, када приговарам онда стављам приговор и имам одређени став поводом начина постављања питања уколико га Ви већ немате, то је моја функција и на њу имам право. Онда када хоћу да дам примедбу, то је мој сумарни став поводом нечијег сведочења и тако даље и тако даље. Сматрам да заиста није потребно да овом већу које је врло искусно, држим предавања о томе, али да не бисмо долазили у конфликтне ситуације у овој судници на релацији пуномоћници оштећених – одбрана, веће – одбрана, веће – ови, сматрам да би поступајући у складу са ЗКП-ом требало омогућити свима када имају приговоре, да приговоре изнесу, и када имају примедбу да је изнесу. Онда уколико је то неумесно, није целисходно и тако даље, ви ускратите право и то се врло једноставно оконча.

Сада примедба, ово је било упућено већу, конкретно Вама председнице. Моја примедба се односи на начин постављања питања од стране пуномоћника оштећених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДРАГОСЛАВ ОГЊАНОВИЋ: Начин постављања питања окривљеном, ја не би квалификовао ни као непрофесионалан, нестручан, и као немушт јер то такве квалификације су за мене апсолутно неинтересантне. Мени као и вама овде мора да буде примаран једино положај окривљеног. Начин упућивања питања окривљеном који га збуњује, који га доводи у ситуацију да понавља ствари које је рекао неколико пута, начин постаљања неодређених питања, уопштених питања, морам да кажем једну ствар, ми испред себе имамо као окривљеног човека који је професионални војник, војно лице. Упућивање питања њему подразумева елементарно знање о формацији, о јединици, о командној линији и тако даље и тако даље, па уколико то неко не зна онда пита, молим Вас објасните ми шта је формација, како је, који је пут наредбе и тако даље. Значи он није овде у функцији едукације учесника у поступку него у у функцији утврђивања материјалне истине, а она када некога занима пошто то не зна каже ја то не знам па ми то молим вас кажите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а Ви сте у функцији браниоца ког оптуженог?

АДВ. ДРАГОСЛАВ ОГЊАНОВИЋ: Ја сам у функцији браниоца оптуженог Звонимира Цветковића и то је апсолутно ирелевантно јер сам учествовао у сијасет оваквих поступака па ево дозволићете ми да имам неко искуство, али не да би едуковао вас или пуномоћнике оштећених, него да више не бисмо губили време и да ја не би трошио своје време на оволико дуге примедбе и да не би морао сваки пут када имам приговор, да се борим да имам право на приговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Господине Радивојевићу изволите.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Председнице хвала Вам што сте ми коначно дозволили да приговорим. Мало прије сте унели примедбу, хвала богу има у транскрипту, што сам покушао да приговорим. Ради се о истој околности коју су рекла моја претходне три колеге, зато ћу бити краћи. Право на приговор је ствар да спречим одговарајуће питање, Ви сте рекли пише у изјави Кастратовића којег ја браним и ја сам тада реаговао. То што госпођа Наташа Кандић, а то сам рекао на почетку претреса, то стоји у транскрипту као и овде, рекао сам шта, да не понављам. И то је основни проблем што морате то да спречите као веће. Изјава не може, не може ову изјаву као што је рекао господин Петронијевић, не можете да употребљавате, схватате док не да одбрану овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позивајући се на коју одредбу ЗКП-а износите тај став?

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позивајући се на коју одредбу ЗКП-а износите тај став?

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате код себе ЗКП, ево даћемо Вам.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Дозволите, имам ЗКП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А имате.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Дозволите. Али док он не да овде одбрану на главном претресу пред Вама, Ви ћете то на крају ценити која је добра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Оно што сте Ви навели прочитајте сутра транскрипт, шта сте рекли да је рекао Кастратовић молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то што сам рекла, то се овде, то што сам рекла господине Радивојевићу, пише на записнику о салушању осумњиченог 12.03.2010. године.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Која је страна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На 1, 2, 3, 4 и пасус, сад ћемо да видимо, први.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Шта каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећете, нећете тако разговарати, јесте завршили са примедбом, има сада и господин Крсто Бобот.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Судија молим вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да заврши господине. Да?

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Овде ми можемо расправљати о читавом рату на Косову и Метохији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо, не.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Дозволите ми, овде је Ћушка у питању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Могу ли ја да постављам питања у вези Рачка, овде има људи који имају појма о Рачку, ни то нећете дозволити. Овде дозвољавате у вези Бреженика и остало, е то би што је Огњановић рекао, тај је то проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Ништа више, хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И господин Крсто Бобот.

АДВ. КРСТО БОБОТ: (Бранилац опт. Богићевић Бобана) Ја ћу бити кратак и само ћу се позвати на примену члана 320 став 5 ЗКП-а и замолио бих да, због свега овога што су рекле колеге којима се придружујем, питања пуномоћници оштећених постављају преко председника већа. Ако желе да постављају питања непосредно они морају да траже од Вас одобрење. Ако ни због чега другог због поштовања овог суда, натерати их да вас замоле да постављају питања непосредно а не да то право сами себи присвајају, јер на то немају право. Значи мој је предлог да питања иду преко вас од стране пуномоћника оштећених, а уколико они желе да постављају непосредно да затраже од вас одобрење па ви одлучите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Е сада је рекао тужилац да има још питања. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја имам само пар питања која су остала неразјашњена приликом јучерашњег казивања окривљеног овде присутног. Прво питање тиче се троугла који су добијала војна возила, није остало јасно чему служи тај троугао, како је изгледао и на који део возила се ставља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се ставља?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, тако би гласило и моје питање.

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Тачно где се ставља не би могао да се сетим, али обично је стављано на шофер шајбну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то као налепница?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: То је у виду налепнице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је изгледао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је јуче објашњавао сад ако ја то могу да нађем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није рекао тачно како је изгледао, која је боја на њему и у том смислу.

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: У виду троугла је изгледао, имао је значи ознаку бројчану јединице, значи примера ради Војна пошта та и та бројчано и имао је печат и потпис нормално оног ко је то дао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Која је сврха била да неко налепи како кажете на шофершајбну тај троугао и шта је то значило?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па то би требало да значи да је то возило под да кажем у власништву војске.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је тај троугао давао и нека права ономе ко га је употребљавао у свом возилу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како права?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И која? Да ли је могао нешто да ради с тим троуглом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С тим колима?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је имао неку предност у односу на друга кола?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Ја сам чини ми се јуче рекао да је морало тај троугао без налога није вредео ништа, значи то ништа није вредело, значи мора да има и налог.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли тај троугао могао да сипа гориво?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не, не. То је само један од саставних делова да би могао човек, значи онај ко управља моторним возилом да сипа, само један од елемената.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко могао на возилу да има троугао а да нема таблице?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Да има троугао а да нема таблице?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па не бих знао то да одговорим ја мислим да је број, да таблице мање-више нису ни битне, битно је да се има та два елемента, да се има троугао и да се има налог и да постоји значи печат јединице, значи јединице печат на том троуглу и да мора тај исти печат да буде и на налогу, то су та два елемента и нормално да има и бонове као трећи елемент. То за таблице не бих знао да одговорим, мислим да то није битно, чини ми се али нисам сигуран.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Толико око троугла. У вашем излагању јуче поменули сте употребили сте појам «пети километар», да ли бисте сад могли ближе да објасните шта је то «пети километар», где се то налази?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па мого бих, то иначе, то је отприлике од центра града пет километара према Руговској клисури и то је тако одомаћен тај термин пети километар, значи то је једно уско грло значи где у ствари почиње Руговска клисура географски.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се нешто налазило на том петом километру?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Осим што је значи тај цеп, значи ту је река Бистрица и тај како се каже пут, било је једно доминантно брдо које је значи служило значи у наше сврхе, значи у смислу одбране територије и оно је било запоседнуто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли припадници ваше јединице држали тај пети километар?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Јесте, неко време.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли ви обилазили те припаднике јединице?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чиме сте ишли, којим колима или пешке? Како сте ишли тамо да их обилазите?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па нисам колима ишао, ишао сам неколико пута мислим буквално нисам ишао увек истим возилом, значи ишо сам до год су били тамо ја сам их обилазио нормално ја и командант их је обилазио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате којим сте возилом ишли да их обиђете?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не знам тачно, не бих могао сад да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате да ли је то било путничко возило или је то било теретно возило?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па сигурно да је било путничко, теретно возило ако мислите на камионе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не мислим на камионе, мислим на цип?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: На цип, да ципом сам ишао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате које је боје био тај цип?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Боје? Боје тамно браон, тако нешто, отприлике овако нешто, браон, црвено-браон.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли био маскирно офарбан или чисто браон?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не, није био маскирно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имао бих само још да поменем нека имена па ми реците да ли се сећате тих људи који су иначе из Пећи: Драган Ђурђевић?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Небојша Радевић?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Небојша?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Радевић?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И још једно име Миличко Јанковић?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Да, познато ми.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је био Миличко Јанковић?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Миличко Јанковић је био командант гарнизона.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте ви некада имали потребе да имате контакт са њим?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Са њим ја нисам имао потребе да имам контакт, сад не знам на које време мислите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим на време бомбардовања.

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не нисам имао потребе да имам с њим контакт јер то је сасвим друга јединица у односу на.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, то би било све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да вас питам још нешто кад сте отишли на школовање да ли је у вашем родном месту остао неки део ваше породице?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па и сад је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сад је?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли одлазили тамо то је веома близу Пећи?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Да, био сам назад две године задњи пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате села околна и остала?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Око мога села?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па око вашег села и око Пећи?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате, добро. То сам хтела да вас питам обзиром да сам, морам прво да проверим удаљеност тачно од вашег родног места и од Пећи колико је то. Да вас питам још да ли је било полиције или неког органа безбедности код вас у јединици?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Код мене у јединици? Код мене у јединици, био је у саставу команде, а код мене у јединици не конкретно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај, како се зове тај човек?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Начелник безбедности Булатовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Булатовић начелник безбедности?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли он имао овлашћење да прати шта се дешава, јесте ли њему подносили извештај шта се дешава ако има неких инцидената у јединици или у неким акцијама?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Сви начелници по свом ресору су имали право да контролишу значи мене и све јединице нормално, значи из свога ресора значи да контролишу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А војна полиција је ли то исто што и та безбедност или не?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па да вам кажем нешто то је сад једно што залази у, мислим то је формација знате, рецимо војна полиција то је значи јединица, а орган безбедности је нешто друго са другом наменом али су повезани у неком смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу везани. А је ли имала јединица војне полиције?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је био њен командант?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Командир те чете како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То код вас или у овом, у неком другом?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је била та војна полиција, код вас?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Говорим за војну полицију у саставу војног одсека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и ко је био ту командант?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: То је, само моменат, овај директор Микић Душан или тако нешто или Драган, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А код вас у јединици да ли је неко био задужен за те полицијске послове?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не, не, немамо ми ту формацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам вас због тога што се један од оптужених пред истражним судијом бранио да се бавио управо тим пословима.

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Од оптужених?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да је био код вас у 177.

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не постоји тај орган код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Онда ми кажите још, рекли сте ово име за мобилизацију и један други оптужени је рекао неко друго име само то да упоредимо, да је мобилизацију вршио неки Иванковић, каже он је прихватао те људе који се мобилишу и даље распоређивао, је ли то то име?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Ја случајно знам тог човека Иванковића он је капетан био у 125. бригади, погинуо је негде на граници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он радио у бригади?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: И он никакве везе нема са нашом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Пошто ми је сусед, комшија био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он нема везе са мобилизацијом?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Ма нема никакве везе са мобилизацијом, он је био на граници у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него онај ког сте мало пре рекли.

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Ивичић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ивичић, добро, то нисам упамтила. Обзиром на то ја сад морам да се надовежем, обзиром на то на ваше порекло, на то да сте одлазили тамо, на то да сте били у Пећи интересује ме Агим Чеку је позната личност овако и у медијима итд. нисте знали да је он из тих крајева да је ту из близине?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Ја сам знао да је он из Пећи али нисам знао одакле конкретно, јер ипак је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сте знали да је ту одатле?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Из Пећи да, али само то је моје сазнање исто, мислим нисам ја томе много придавао важност том Агиму Чеку да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, него кажем, мислим то је ипак име које се овако појављује и појављивало и у новинама итд., јесу ли имали обичне униформе војне или маскирне?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па то је мешано било, углавном смо имали и маскирне и обичне старе СМБ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Нисте нам рекли је ли Срећко Поповић био код вас у јединици?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Као добровољац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кастратовић?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је то за сад што сам ја хтела да вас питам. Да ли има још питања за овог оптуженог? Изволите.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Дозвољавате непосредно? Хвала. Господине Миладиновићу, јуче сте помињали и одговарали на питања помињани су добровољци у неколико контекста. Један од тих је био да су тражени добровољци за границу, односно за одлазак на Кошаре.

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Да.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Можете ли да нам појасните на које добровољце мислите? Да ли су они регрутовани само из реда добровољаца по питању мобилизације или добровољце по питању одласка на границу?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Управо то друго мислим да будемо јасни, тај термин добровољци то, значи сви припадници одреда без обзира да ли су из редовног или, значи то да кажемо они су тад имали исти статус значи буквално добровољци у том датом моменту, не нешто конкретно.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Дакле свако је могао бити добровољац у том правцу?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Нормално ко је имао храброст да се јави он се јавио и то је то.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли то о чему сте причали се односи на добровољца за једну акцију?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: То је било само за тај моменат.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да то разјаснимо јер је остало јуче нејасно. Вама је јуче тужилац предочавао изјаву коју сте дали у полицији у тој изјави стоји одређена тврдња која вам је јуче предочена и ви сте је углавном негирали, та тврдња се односи на одређену квалификацију према Небојши Минићу званом «Мртви», када сте ви сазнали за његов надимак?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: То је приликом испитивања, значи у полицији.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Нисам вас чуо опростите?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: У полицији.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: У полицији?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Да.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да му је надимак «Мртви»?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Јесте.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Јесте ли ви о њему разговарали са полицајцима који су вас испитивали? Јесу ли вас нешто конкретно питали о њему?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С којим полицајцима? Сад у полицији кад је ухапшен?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да.

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Јесмо разговарали али се не сећам баш све тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он се не сећа, вероватно се не сећа шта су га питали за «Мртвог».

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Јесте ли ви изнели ту тврдњу да се он отргао вама, да је он ово или оно, као што стоји у том записнику?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не сећа се, како може тог да се сети.

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Да ли се отрго ја то стварно не знам, шта је он радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговарати, ви сте рекли не сећате се и сад како можете да се сећате тога, а да се осталог не сећате.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ја сам врло конкретан, судија, у питању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите само тог да се сећа.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли се сећа да ли је то рекао или не? И ако није рекао то шта је евентуално рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам га питао јуче и за истрагу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је исто тужилац предочио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И за полицију и рекао је да се тога не сећа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, али не можете уопште тако да сад гурнули сте микрофон, уопште га нисте укључили и одједном из чиста мира кажете нешто браниоцу, кажете ја сам «га питао то што га ти питаш». Извините браниоче.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Хвала вам судија. У записнику који је њему предочен стоји тврдња и он је рекао «ја то нисам рекао, ја се не сећам да сам то рекао», а ја га сада питам да ли сте уопште разговарали о «Мртвом» тачно о Небојши Минићу за кога чујете да се зове «Мртви»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате ви уопште шта сте разговарали у полицији? Како ви кажете то је прво питање.

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Веома слабо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Веома слабо. Је ли постоји могућност да се нечег сећате, нечег не?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ето. Онда можда се.

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Ово што сад причате то је тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово што вас пита бранилац можда се тога сећате, јесте ли разговарали о «Мртвом», то вас пита.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Како објашњавате чињеницу да неки Небојшу Минића помињу као командира, а ви сте нам овде изнели и сигурни смо да је та тврдња тачна, да он није био никакав командни кадар?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Он у мојој јединици није био никакав формацијски кадар, а да ли је он мимо тога радио нешто тајно ја то не знам, то сам тад рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да вас питам, јесте ли имали неке акције заједно са полицијом?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Са полицијом? Ако мислите конкретно на ону локалну полицију, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са локалном полицијом?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Да, то сам рецимо писао за овај случај што смо поменули у априлу рецимо, примера ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А са којима нисте?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Говорим са неким њиховим оперативним како да кажем тим ПЈП и ОНГ или ОПГ како га они већ зову, значи зона локална.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а када сте раније одлазили и долазили из приватних разлога је ли тако, кад нисте ту радили у Пећи, да ли сте тада или када сте дошли непосредно пре бомбардовања, да ли сте тада чули за Небојшу Минића «Мртвог»? Дакле пре бомбардовања?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у локалу, у граду и те приче?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не, само сам реко да и сад тврдим да сам тај лик запазио у касарни, значи у време мира њега и још, не само њега него неколико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре бомбардовања?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре бомбардовања?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па то је 1998. било, 1998. док сам рецимо био дежурни углавном то је то, јер они су смештени били непосредно ту у касарни, значи тај њихов да кажем где су они спавали, значи та јединица је ту била смештена и поред је била кантина и ту сам запазио те особе, то је све моје сазнање о њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и да вас питам још јесте ли ви свакога дана имали са својим командирима састанке?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Мислите у време рата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад ви завршите свој састанак у команди да ли са својима овим командирима имате састанак?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па зависи према потреби, ако нисам имао потребе да идем рецимо где су јединице биле раштркане у једном великом делу онда рецимо ако је потребно било ја сам обично звао командире да дођу код мене обично, и није било обрнуто, него они дођу код мене командири чета и евентуално ту решимо неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тако евентуално издавали задатке тако што дођу командири код вас?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па нормално, то ми је уједно био и задатак и реферисање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на који начин сте их позивали да дођу код вас?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па радио везом, ја сам реко шта се користило, значи имамо радио, да понављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, оним везама које сте користили.

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оним везама које сте јуче објаснили.

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Да, ако је био, рецимо конкретно ако је био у сеоском подручју радио уређајем значи преко РУП-22 односно преко овога телефона јер у граду је функционисало значи редовна линија, значи дигнем слушалицу зовнем га, дође ту и то није никаква нека тајна да би морао да кријем или нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имате ли још нешто да кажете?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Ја вама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Ја само могу да поновим оно што сам рекао јуче значи не осећам се и нисам учинио ово кривично дело и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Радивојевићу имали сте питање за оптуженог, још једно питање за вас.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Само још једно питање да нам појасни које су шифре користили у току периода бомбардовања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим «Шакала», осим «Јаблана», да ли има још нека или не?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па има, има више.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Реците ако зна, ако се можете сетити.

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па могу «Ласта» да се сетим, могу «Озрим» и то је то. Можда је било још две-три али стварно не могу.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда две-три али се не сећате, добро.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Хвала вам велика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Перовићу.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Ја сам хтео после колеге Петронијевића међутим ви сте поставили питање па нисам хтео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам вас видела.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Па колико сам овде схватио на питање пуномоћника оштећених и на ваше питање провејава једна сумња коју нећу претходно рећи, након тога, само да отклоните сумњу. Дда ли је како сте споменули Агим Чеку, да ли је он у периоду две године пре почетка бомбардовања Србије био позната и медијска личност на подручју Пећи или на подручју јужне српске покрајине?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Да вам кажем прво ја нисам био на подручју Пећи али конкретно за Агима Чеку сам чуо док сам био на ратишту у Херцеговини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које 1991., 1992.?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: 1991.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да ли је у периоду две године пре тога био познат медијски, знало се, или тако нека личност, битна личност?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Па за мене није, тако да.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али сте знали за њега 1991.?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Да, јер је прешо из ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако немате више ништа да кажете позваћемо Срећка Поповића. Можете сада свакако да њему постављате питања, да учествујете активно, да се јавите у току поступка ако будете желели нешто да кажете, питате, увек се јавите, тамо уколико видимо иза стакла. Ја вас морам да замолим јуче оно што је тужилац тамо предлагао да упише ко је ко на оној слици што, нисмо хтели да губимо време, ми смо сада вама копирали, ако их добро видите, ово су фотографије и даћу их прво вашем браниоцу да погледа и онда ћемо дати вама да упишете ту, наравно не на овим фотографијама које су ваше што сте нам објаснили јуче ваша приватна, то је број 5 и тако, ту немојте ништа наравно, да обележите оно што сте нам јуче рекли где сте ви, где је ко од ових људи на слици број 1, 2 и на овој последњој слици где стојите испред неких врата на неком степеништу ту некога ко је, је ли тако, из овога добио био са вама, оно јуче што је тужилац предлагао па нисмо губили време. Ево прво бранилац да погледа ове слике, то су све оне јуче које су биле преко документ камере. Прво вама браниоче наравно, то је оно све што је било јуче, да не бисмо сравњивали слике и транскрипте и све одбране.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Добро. Судија, ми смо јуче на његово питање чули да су ово фотографије које нису везане за овај догађај нити за овај период. Моја генерално примедба је да апсолутно нема никакве потребе да се изјашњава о лицима за која је рекао да нико од ових који се налазе на фотографијама у време које је наведено као инкриминисано време није се налазио на овом подручју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма јесте био неки сад да не тражим имена, како се зове онај Карацић или како? Онај командир неки.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Према томе на овој фотографији ви сте га питали и он је рекао не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче, ако хоћете ако не сравнићемо ми то према транскрипту, браниоче.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Нема никаквих проблема, нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ рекао јуче на транскрипту.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: А ево питајте га да ли је неко са ових фотографија био када се ово догодило доле?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: То су фотографије са Гледићке планине, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, нико није био.

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био је један командир чете и вода неки на «К» или «П», или Дашић или ко?

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Сви су то, дозволите да вам кажем, све су то чиновни већи од мајора. Поменуо сам можда Ташовића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте овако, немојте, дајте то ћемо ми да сравнимо према транскрипту браниоче.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Нема никаквих проблема, али губимо време судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не губимо, он би то урадио у паузи.

Обзиром да бранилац ставља примедбу да оптужени на фотографијама како је јуче показао преко документ камере својом руком означити лица о којима се ради за која је јуче навео како се зову налаже се стручној служби суда да то упише према транскрипту и да оптуженом да да то провери, да се оптужени не би замарао поново разгледајући слике и поново уносећи та имена

Нећемо вас замарати, ми ћемо сами то све према вашој одбрани, па ћемо вам дати да проверите и ви и ваш бранилац. Вратите се молим вас сада на место. Позовите молим вас Срећка Поповића. Изволите господине, питање за оптуженог или не?

АДВ.ДЕЈАН КРСТИЋ: Не судија, примедба везано баш за овај доказни предлог. Судија, на овај начин сте сада дозволили тужиоцу да настави истрагу, оптужни акт по коме ми овде поступамо је једна заокружена целина правно и чињенично, бар би тако требало да буде. Уколико је тужилац имао нека питања неразјашњења он је то требало да уради током истраге, а не сад, према томе овако поступање је апсолутно, ја прво не сматрам да је сврсисходно, а с друге стране не знам шта би се тиме добило. ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

АДВ.ДЕЈАН КРСТИЋ: Судско веће има право и обавезу да изводи доказе али ипак није у реду, ако тужилац за све ово време које му Законик о кривичном поступку дозвољава није успео да састави оптужни акт у складу са Закоником о кривичном поступку онда ја сматрам да ово судско веће то не би смело да му дозволи у даљем току поступка. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Радивојевићу, мења вас господин Мршовић вероватно у паузи?

Констатује се да из претреса по одобрењу председника већа излази адвокат Радивојевић и да га у том делу претреса мења адвокат Мршовић.

Пред судом је другооптужени Срећко Поповић.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Почећемо сада са овим делом поступка када ви износите своју одбрану. Дакле прво ћете нам се изјаснити о томе да ли сте, чули сте оптужницу јуче, да ли се изјашњавате да ли признајете да сте извршили кривично дело онако како вам се ставља то оптужницом на терет, да ли признајете кривичну одговорност?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не да не признајем, него је смешно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Позван да се изјасни у смислу члана 320 ЗКП-а изјављује:

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не признајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Не признајем да сам извршио кривично дело.

Сада ћете ви нама да изнесете своју одбрану тако што ћете рећи прво да ли остајете при оној одбрани коју сте изнели пред истражним судијом и затим да у најкраћим цртама испричате да ли сте били учесник у рату 1999. године, да ли сте били припадник ове 177. јединице, да ли сте били у селу Ћушка и онда иза тога иде фаза поступка када вам странке постављају питања, ето то је отприлике тако. Реците ми да ли остајете при одбрани коју сте изнели пред истражним судијом?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остајете?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да, само имам да додам нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Изјављује да остаје у свему код одбране коју је изнео пред истражним судијом и да има нешто да дода.

Изволите сада.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Тог дана негде око између седам и осам сати кад сам дошо у штаб дато нам је наређење да идемо у село Ћушка. То је отприлике било око осам сати, пола девет, кад смо се ми, добили наређење то али нисмо добили наређење да убијамо, нити смо то ми радили. Ја сам, лично ја, дошао са другом до фабрике. То је било можда око између осам, пола девет, ту негде, временски тачно не могу да тачно у минуте кажем али то је отприлике то. Разврстани смо у четири групе. Пошто нас је било само из тзв. бригадне полиције значи за локал јединице мало нас је било, додељено нам је још нешто тако да смо на пример ја био са још једним другом и још двојицом за које и дан данас немам појма ни ко су, ни шта су. Ја сам кренуо са позиције луг-Пављане где нас је дочекала ватра од тих мирних тзв. поштених грађана који су се најели српскога хлеба па им је дигла се та хука и бука да су то невини грађани, цивили итд, итд. Ја кад сам кроз лугове дочекан ватром, сам се питам ко је то пуцао на мене. Ја сам на себе или неки друг мој Србин на мене, пошто кажу да није било пуцњаве и кажу да није Шиптар диго оружје, него све су то мирни грађани, само што су француске обраде вршили па изволи Кушнеру два срца од Србина, изволи Блеру срце и бубрег заједно од тих поштених, не кажем да су целокупан народ шиптарски, јер то Албанци нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Него причам о ОВК које је господин тужилац назвао војском. Која је то војска била на територији Србије?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али у сваком случају тад је неко у Луговима пуцао на вас?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Од те тзв. војске, то су терирости били и које имам податке и ко су били и шта су били, и отварам имена њихова која су сад и сведоци његови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када? Чекајте, чекајте, која имена сад дочаравате, молим вас?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Чланови ОВК госпођо, ја причам, у животу прљаве руке никад нису биле моје, ни моје, ни мог оца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам вас да ли 14.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ни мог ђеда, ни парађеда, тако да у животу нисам дохватио туђе нешто камоли пљачкао, пре би сам себе ово извадио овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте већ рекли тако код истражног судије.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: А да приђем женама туђима, да пљачкам не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте већ тако рекли код истражног судије.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Само да вам наставим ово тзв. војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Констатујемо само да се вратио. Сачекајте.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Није ми јасно која држава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Поповићу.

Констатујемо да се вратио бранилац Радивојевић.

И кажите нам које ћете сад то да нам читате та имена?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Па једно, неких од тих његових тзв. мирних грађана, добрих грађана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али хајде сад нам прво испричајте тај 14.мај.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Наставићу вам ја и то госпођо све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да имамо неку, знате неки ред у излагању, а после ћете та имена и немојте тужиоца ништа лично да доживљавате, молим вас.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Може и тако. Кад сам дошо до тог Луга и дочекала ме ватра, то је било отприлике девет сати, ту сам се задржао, нас четворо једно двадесетак минута до тридесет могуће је највише, док нису вероватно одступницу урадили својима врху и коме већ није битно и онда знате ли оно како они раде лепо под плаштом Адем Јашарија па кад виде да немају где више пушку у ВЦ, шамију на главу и каже да је цивил, е то је поштени народ, арнаутски, шиптарски, а Албанци они нису јер Албанци су изузетно поштени људи тако да разврстамо нешто између њих и Албанаца. Кад сам то пробио са друштвом дошо сам до куће Чекуа. Да ли бих ја могао да кажем овако физиономијом мојом на радном месту пиваре диспечер-контролор где познаје ме 50% тог становништва да одем без фантомке, без маскирања, да уђем у куће у села, да пљачкам. То само будала би урадио, а ја јесам наиван јер сам поверово у нешто али верујем и дан данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ви нисте били маскирани.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: У српском народу и у српској држави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ви нисте били маскирани, ништа нисте имали по лицу?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Нисам имао потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали потребе јер сте уживали углед међу локалним становништвом, је ли тако?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Па до тада ја нисам никад пљачкао нити сам иког убио, а да ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И кад сте наишли на ову кућу?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: У кућу Чекуа пар њих је већ било ту али небитних личности. Била је једна госпођа Шиптарка са дететом малим у рукама. Био је Хасан Чеку и његов брат Халит. Они су причали са овима који су већ били ушли, ко су, верујте ми да не знам јер нису били из јединице, мислим из вода којем сам ја припадао. Питао сам Хасана, је ли Хасане пошто си главни овде, знамо, је ли ти био син овде, каже «вала није». У том тренутку чула се пуцњава. Пуцњава је дошла од стране кад се окренеш према граду са леве стране из једне куће су изашли проклети господин сплачина Зоран Рашковић, његов шеф такође сплачина Небојша Минић и њихова дружина пијана, дрогирана, дошло је до пуцњаве. Оно што се ставља нама на терет осталима то су они урадили, нисам видео све али да су отворили ватру они су је отворили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте да пуцају?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Па нормално да сам видео јер из дворишта сам видео шта ради господин поштени ваш заштићени сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Који је познат и ријечком СУП-у као малолетник, који је познат новосадском СУП-у, који је познат панчевачком где је побего из затвора панчевачког, који је познат ЦЗ-у овде, у Забели, у пећком и што је најсмешније у црногорском је ухапшен 1999. пун гепек дроге и оружја, е то је поштени заштићени сведок овог суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нећете му рећи име.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не смијем да му кажем јер сте ми забранили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: А морам да кажем да је господин стварно утицајна личност био у Пећи и околини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Толико је био утицајан да би га пљунуо сваки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћете после да се, можете после посебно да се изјасните и о њему и о његовом исказу, а сад ми кажите шта је било кад већ стојите ту и видите они излазе тамо, пуцају, ви сте питали

претходно овога Хасана Чеку да ли му је ту син, он каже није, видите ови излазе и пуцају и?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Јасно ми је било да је успио, да ако је «уопште био», значи не могу да гарантујем да је био он уопште ту те 24 сата али ми смо добили наређење управо због тога што смо добили извештај да је он ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добили сте наређење да идете?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Пренешено нам је наређење, да ли је то стварно тако било или је то у ствари било да би се нешто друго урадило то остављам вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Кад сам чуо пуцњаву, кад сам видео како иде господин пијан, дрогиран, јасно ми је било шта ће бити. Ја сам само опсовао и реко сам «Милу ти мајку, де га доведе пијана и дрогирана». Окренуо сам се, продужио путем онако бесан, наилазио сам на групе, шта да радим, радите шта год хоћете, не интересује ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, тачно је да сте ви рекли у том контексту што каже тужилац «Радите шта хоћете», али не да радите шта хоћете људима него не интересује ме, одлазим из овога

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Уопште не интересује ме, ја се извињавам, јер у тој љутини што ћу, ја сам спреман госпођо испред комплетног овог суда овде, ја не мрзим Србију, у сваком тренутку ћу дати и моју децу за Србију али мрзим лаж, мрзим сплачине које живе на садашњем времену на леђима Срба. Ја губим завичај мој и моје деце као што је мој отац изгубио завичај од тих истих поштених Албанаца, који је 1962. умро управо од батина 1941. као младић од двадесет година испребијан од тих поштених Шиптара, а рођен је мој отац у Скадру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а да вас питам.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: А замислите отета је њему завичај од тих истих великих демократских земаља европских и тадашњи краљ Албаније забрани Србима цркву и школу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ми све то.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Чекај, само тренутак морам да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али те историјске неправде не можете сада исправити него зна се, ја разумем да вас то боли, знате.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не, не, само да вам кажем колико је поштено, поштен народ тзв. који дели и шаком и капом преко српске територије па мислио да је то прђија па узми колко шта ко хоће. Ја кад сам дошо до те групе госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ви сте се овде дистанцирали, је ли тако?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: До те групе кад сам дошо, једне од тих група, тачно је да сам реко, наишло њих пет-шест војника видим тамо гомилу,

«шта ћемо да радимо», шта ме интересује шта ћете да радите, не интересује ме уопште и продужио сам даље у том бесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Наишо сам, три су села то Ћушка, Пављане, Захаћ, мало ко помиње Хосну, то је станица железничка у Захаћу. Кад сам дошо на једном испод ораха једног, мало као зеленило, шта ја знам, ту има утрине како је називају, било је једно десетак, дванаест цивила, ту сам застао, временски нека буде пола сата, двадесет до тридесет минута максимум. У том разговору са једним старијим господином Шиптаром, не знам како се зове, нити ме интересује, већ су им тражили личне исправе, и дали су и мени. Ја сам те личне исправе од њих три-четири исцепао и стојим иза тога. Све што изговарам овде све је веродостојно, једноставно је тако. Поред нас осморице, деветорице који смо били полиција тзв. локална, бригадна, па не знам како да вам кажем ту је било у униформи војника бог ти зна колико. Нисам ја могао да видим сваки ћошак и сваку кућу, једину кућу у којој сам ја био и у коју сам ја ушо је кућа Чекуа, све остале куће које се помињу да сам ја улазио у дворишта и у куће је чиста лаж. На капије можда сам био, можда сам пролазио али у куће улазио, у куће, дворишта спреман сам полиграф ставите ту да ставим руке ја и ваши сведоци, посебно ваш заштићени сведок, спреман сам да станем на том полиграфу или како год хоћете, на који год хоћете начин да ме испитујете. Не то што се ја нешто, ја прљаве руке немам. Све што сам радио часно сам радио ако је пуцано на мене ја сам на њих, не жалим, жалим за изгубљену Метохију, ко ми је узео Метохију узео ми га је багра, а што је најгоре бивши Срби који се сад презивају Радоници итд. који су доле познати као особе које су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо, нећемо тако.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не, не, госпођо, ја не вређам никог, ја само кажем који су познати доле у свим мутним работама, а питао бих ја овај суд часни како то да нико не постави питање шта би с децом у, петнаест година Иван Обрадовић дете из гимназије, мали Гвозденовић петнаест година, мали Ристић петнаест година и сви остали још троје, једини пунолетан је био Радевић, шта ћемо о њима да причамо, шта ћу да причам о мом капетану полиције Срђану Перовићу којег је школски друг Шабан Шаља академац сатима мучио, сатима драо, шта ћу да причам о мојих десет другова који су погинули, убијени од поштенога шиптарскога народа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али сад ћемо да се вратимо на ово када сте ви видели те људе, срели, узели, поцепали, бацили те личне карте и то, јесте ви остали ту или отишли?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте онда радили?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: После двадесетак минута ја сам отишо на раскрсницу и на раскрсници сам се задржо док ми није друг дошо с колима да ме покупи и отишо кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи тад кад сте дошли до тих људи, видели личне карте, цепали и тако и напустили, с ким сте били тад, сами или са неким?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не, не, био сам са мојим другом Шомијем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: И са њим сам изашо из села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И стајали чекали на раскрсници да вас тај.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Док нам није дошо друг којег смо позвали мобилним да нас покупи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је то времена отприлике?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Све укупно од Штаба до изласка мог из села Захаћа трајало је можда максимум три сата, три и по у врх главе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли то повезана села?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Све је повезано од Штаба из Гимназије до тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли села повезана, је ли тако?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Сва су три села повезана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико ту има хода на пример пешице?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Отприлике има око пет до седам километара сигурно, а замислите кад идете кроз село онако изгубљеног појма о животу, кад видиш да неко ужива у нечему, а други не може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а сад да вас питам и онда сте отишли и то је даље више ништа не знате шта се дешава ко вас је покупио колима?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Што се тиче мене ја сам прије 12 већ био кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко вас је колима возио и којим колима?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вас је возио колима?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: «Голф» двојка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Из јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим како се зове?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове човек?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Како се зове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, тај који вас је возио?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Николић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Николић, ко?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не знам му ја име право.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате му име.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Знам да се презива Николић, а право му име, не знам ни своје понеки пут, а не његово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и још нешто ћу да вас подсетим што сте причали код истражног судије, а онда ћемо прећи на питања везано за то како сте се ви нашли уопште тада уопште у тим војним операцијама како сте се мобилисали, јесу ли вас мобилисали или сте се добровољно јавили, у коју јединицу, ко вам је био командант, која формација и то?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Постављате питања или ја да вам кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да нам кажете, то сте причали код истражног судије па вас само подсећам на тај део.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Добро, нема проблема рећи ћу вам све. Кад се видело да ће да дође до напада НАТО ја сам био тада на радном месту у пивари. Десетак дана прије него што је почео напад случајно сам шетао кроз град, и у кафићу господина Лазовића испред хотела «Метохије», док је заштићени сведок тврдио да смо ми у «Старом Мосту» имали седницу, чиста лаж, чиста, значи види се да је штелована. Ми смо били у кафићу господина Лазовића испод «Метохије», «дружина моја» јер пола од њих никад у животу не бих волео да их сретнем али је несрећа таква да се дружиш и са некима који у рату не заслужују друштво, изашо ми је Шуми и каже «Ћале дођи вамо», ушо сам у кафић, њих шесторо-седморо је већ било ту. «Хоћеш ли код нас при војној полицији», реко шта ћу вам ја, ја сам већ у годинама, каже «па боље ти искусни вук него деца да гину», па добро и то, шта је то, је ли то званично нешто или незванично, шта је то, каже «То је штаб, јединица 177. ми ћемо бити полиција у оквиру јединице», па ајде реко нема проблема, кад сви ту ћу и ја. И врло лепо је замишљено то било док није почео Небојша то да приватизује, кажу да «Шакали» нас називате овде, тај назив сам ја први пут чуо кад је он предлог дао негде крајем априла и онда сам му реко ако мислиш да то називаш тако ја напуштам и напустио сам, три-четири дана био управо због тога кад сам видео да је он почео да приватизује јединицу. Онда је после пар дана звали су ме, отишо сам, обратио сам се безбедњаку Булатовић Дејану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој јединици?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: У тој 177. у Штабу, сад ја тачно не знам коме је он припадао да ли градском или тачно само јединици нашој то не могу да вам образложим јер нисам сигуран шта је он био, само знам да је безбедњак био. Реко сам му моје мишљење о Небојши, о Рашковићу и још њих четворо-петоро, значи укупно их је било пет-шест њих који су већ почели да приватизују јединицу и ја сам то њима реко, они су рекли смириће га. Ја сам се вратио. Међутим никад више то није било једно исто, ја никад нисам радио другачије него оно што ми савест дозвољава, у своје име причам. Спреман сам, поново понављам, господо не кажем да нисам

пуцо, јесам, и не стидим се пуцњаве ни 1998., ни 1999. и све сам молио бога да багра енглеска или америчка уђу, да виде шта су урадили од Србије и од српског народа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте били 1998.?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: 1998. сам припадао Посебној јединици МУП-а Пећког.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ПЈП Пећ?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте завршили са ПЈП-ом?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Кад су ме понудили да се активирам ја сам одбио јер да вам кажем искрено без икакве увреде ја сам тада имао дупло већу плату у пивару од СУП-а и мене то није интересовало и онда је дошло наређење да не може цивил да буде у посебној јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте завршили, мислим у ком месецу са ПЈП?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Новембра 15.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1998.?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: 1998.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И радили у пивари после?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Вратио се у пивари до крајем фебруара почетком марта, значи то је отприлике кад сам поново вратио се негде око десетак, сад тачно већ би слагао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Практично нисте добили позив него сте се сами

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Буквално ја сам наишао на њих, тако да сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тај Шуми?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Босанац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Из Босне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви били војска или полиција онда 1999. године?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: 1999. године војна полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били војна полиција?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оквиру?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: У оквиру 177.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оквиру 177?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко вам је био командант?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Командант нам био Топлица, он је био командант 177., Топлица Миладиновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А командир?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Командир нам је био Небојша Минић, звани "Мртви".

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био Минићу командант?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Топлица Миладиновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А коју сте униформу носили?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Како коју је имао, неко војну маскирну, неко униформу обичног војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је вама и кад дао униформу? То би отприлике то нешто што недостаје овде?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја се извињавам, тада је униформи било на свакој раскрсници ко је хтео да је има, могао је да је има, униформу, барем тога Србија је била богата ако није имала оружје неко техничко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Подсећам Вас само још на један део који сте рекли код истражног судије "лако је мене препознати, ја сам јавна личност, мене није тешко препознати, познају ме сви" итд.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: То стојим и сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако да зато кажете да су Вас сви препознали.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Јер сам био у пивари радник. Ти Асан и Халит, они су радили са мном у магацину готових производа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате још нешто да кажете у својој одбрани или да пређемо на питања?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Имам само ово. Кад сам давао изјаву код господина истражног, па бих хтео да питам Вас госпођо и Србију и Министарство правде, да ли је ово приватни суд? Хоћете ми одговорити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Поповићу.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Знате због чега Вас питам, зато што је господин тужилац јуче назвао војску Косова, а кад сам ја давао изјаву код истражног, кад сам завршио изјаву, он је седео поред госпође Кандићи и господина Радоничија и овако ми се обратио, буквално овим речима "Запамтићеш ти ко сам ја и видећеш ти шта ће бити", то је запретио господин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Кад сам завршио изјаву, а они су устајали и крећали на изласку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја то нисам нашла овде у транскрипту али сам заиста видела да сте Ви рекли "заштитите ме од овог човека", то сам видела.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Тачно, али после тога кад сам ја изговорио "не пуни ми око", кад је хтео да ме пита нешто, ја сам рекао "не пуни ми око", а он ми је рекао буквално овим речима што сам рекао "запамтићеш ти и видећеш ко сам ја", па зато питам је ли ово приватни суд или је он тужилац Агим Чекуа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и сад ја Вас да питам како ће онда тужилац Вама сад да поставља питања? Он би требао овако да Вас пита.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Сад може да пита колико год хоће, сад сам ја у надлежности Вашој и надлежности Србије, а тада сам давао изјаву и нисам хтео и сад му не дајем радо изјаву, чим се дружи неко са Наташом и са Мустафом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се уморили или да пређемо на питања?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Само изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може? Тужиоче, имате ли питања? Прочитајте, то сам заборавила.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: То су Ваши сведоци који су. Ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сам рекла кад будете завршили да ћете онда имена.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Мујо Гаши, Садик Гаши, Реџеп Келменди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Поповићу, читате имена сведока и оштећених.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: То су исто под командом агенције која је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сматрате да су оштећени били припадници ОВК?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: То су чланови ОВК и то аргументовано тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Хазир Бериша, Халиб Гаши, Даут Чеку, које тврдим да су били под командом Агимовом и Шабановом. Оне које сам познао, за њих тврдим и доказаћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Тако да из тога закључујем Ви кажете то ни не ради се о овоме, да се ради о борцима, је ли тако и да се ради о борби, на супротној страни, је ли?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Нису то борци. Јадан је то борац који се под сукњу женску стави чим види да му је густо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Борце ја признајем онај који ме чекао на међу, а не на онога пуца с леђа, па кад види да нема где, пушку у WC и рашву обуче и изађе међу женама и каже да је цивил.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да видимо сад да ли има тужилац питања? Тужиоче, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала. Пре него што бих поставио питања, само имам неко питање везано за начин на који је давао изјаву истражном судији у истрази. Наиме, питање гласи да ли је ту био присутан његов бранилац и ко је још био присутан у судници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видимо. Адвокат ту је, нема потребе да питамо то имамо евидентирано овде у списима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ово што је изрекао за мене то не желим да коментаришем нити могу, али моје питање гласи да ли жели да одговара на моја питања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да сад може.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја сам у власништву суда и државе Србије и у сваком тренутку сам спреман да браним Србију прије него ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте власништво ничије, браните се овде, немојте да сте власништво, помаже Вам бранилац, помажемо Вам сви. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не може тако да се мени обраћа да каже прије него ја ће бранити Србију.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: У сваком тренутку. Ја је никад нећу продати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Моје питање гласи од кога је добио наређење да крене на Ћушку?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Од Небојше Минића.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је гласило то наређење?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да се опколе села да би се ухватио Агим Чеку и његови људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где се налази Луг у односу на село Ћушка где је запуцано?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Луг се налази између Захаћа и Ћушке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи да се налази између Пећи и Ћушке, прође се Ћушка па Захаћ?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: То значи да се налази између села Ћушке и села Захаћа у Пављане село.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У селу Пављане?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је требало да се ради у селу Ћушка, шта је рекао Минић?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да се ухвати Агим Чеку и његови људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Помињете три имена – Шуми, Шумадинац и Николић, је ли то исто лице или су то три различита човека?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не, то су двојица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, хајдемо то да разјаснимо, ко је Шуми, ко је Шумадинац, ко је Николић?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Шуми је Босанац, из Босне, а Николић је Шумадинац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како се зову, не знате имена, само ове надимке?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Откуд бих ја знао њихова имена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли та лица била присутна када се на вас запуцало из Луга?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Шуми јесте, Николић није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шуми је дошао после колима да га покупи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, па питам. Да ли знате из чега је пуцано на вас?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Из ватреног оружја, које тачно, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да сте користили или сам ја лоше чуо да Вас је друг позвао на мобилни телефон?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, он је позвао преко мобилног.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Кад смо завршили акцију, кад смо изашли из села Захаћа, друг је позвао мобилним да дође наш војник за нас да нас покупи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли позвао Вас или неког другог, то нисам разумео?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Како може мене да позове кад сам ја поред њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, они заједно стоје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кога је звао, не разумем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Николића, Николић је дошао аутом и вратио их.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Овај Шуми, Босанац је звао Николића мобилним телефоном да дође са "голфом двојком" да нас покупи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако је Шумадинац Николић и ако је он дошао по вас у Ћушку, што сте онда у истрази рекли да је са вама био Шумадинац и још два рањена и да сте напустили Ћушку?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Па зар није био са нама, дошао је за мене да ме узме.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али у истрази кажете да је био са вама у Ћушкој?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: У истрази, Шуми је био са нама, не Шумадинац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Овде стоји Шумадинац.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Нека буде тако како Ви кажете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми која страна?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сад наравно немам страну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад ћу ја да нађем, немојте се Ви мучити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, да не идем даље док не нађете? Кажете, кад је завршена акција, како сте знали да је акција завршена?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: За мене је завршена акција била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта то значи?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: То значи што сам ја једноставно бојкотовао оно што су радили Рашковић и Минић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта су они то радили?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Откуд ја знам шта су радили, оно што сам видео кад сам отишао из дворишта Чекуа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Кажете да сте Ви јавна личност. Да ли то значи да сте јавна личност због тога што сте радили у пивари или због нечег другог?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Због тога што сам радио у пивари, на таквом радном месту сам био, био сам диспечер, контролор пећке пиваре, значи дневно је улазило у пећку пивару најмање стотинак возила и најмање 200 купаца, а од тога радници пећке пиваре барем 10% су били из тих села.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесу ли долазиле жене да узму пиво?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Долазиле су Српкиње наше, а Шиптарке не верујем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како објашњавате чињеницу да су Вас из истраге, према изјавама неколико жена Албанки препознали као извршиоца?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: И то ћу Вам лако објаснити. Ја ћу то лако објаснити господо. Једанаест година се моја слика врти преко интернета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ рекао у истрази, да је била слика на интернету.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: И Наташа Кандић и њена дружина нон-стоп притисну дугме и интернет је ту а мојим сликама, које сам ја заборавио у мом стану, три, четири слике моје из 1998. године се користе и дан-данас на интернету. Ето одатле господине познају те жене мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад сачекајте, бранилац Ваш је нешто хтео. То је све рекао у истрази, ево страна 18, исто тако.

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Ако тужилац тврди да су њега неки сведоци препознали да је он, убиства, али није то тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, није тако рекао, него да га познају и жене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имам само још ово питање. Како сте дошли у Ћушку, пешке или?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не, "голфом двојком" оним којим сам се и вратио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Ко вас је довезао?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Исто Николић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где је он онда отишао?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Он је чекао код фабрике кад изађемо да можемо да нас покупи, значи заштитница леђа, господине ја не могу то Вама да објасним.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Морате да објасните.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Само да Вам кажем, троје, четворо су увек остали да чувају позадину, да чувају леђа.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Морам да приговорим на постављена питања од стране заступника јавне оптужбе, он се сада обратио оптуженом и опет је оптужени доведен у неповољан положај кад му је рекао "морате".

Оптужени не мора ништа, можда жели, можда не жели, можда не жели да му одговори на питање, значи он Вама не мора да даје одговоре.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Одговорићу му ја на свако питање, нема проблема, хвала Вам господине. Њему ја волим да одговарам јер видим да је мени запечаћена судбина, али волим овако људе који воле да постављају питања. Изволите господине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Још једном нам објасните, ко је у јединици "Мртвог" био тај који је радио то, пуцао и убијао?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја нисам видео да је неко убијао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете то Ви нисте били, а други су пуцали, који су то други?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја само кажем ко је пуцао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је пуцао?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Зоран Рашковић, звани "Кеса Рамбо". Знате због чега га зову "Кеса"?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знам.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Зато што је садиста, волео је да стави на главу особи, па затвори, чини ми се у Бановцима да је то користио за пљачку брачног пара и за пљачку златаре и за пљачку свега и свачега и лепо сте нашли, да сте ми нашли неког јадног, мученог који нема да једе, па да буде сведок па да разумем, али криминалца најокорелијег од малолетних дана па до данашњег дана, побегао из ЦЗ, побегао из Панчева, побегао оданде, украо овамо, е тај је господине, а плус је наркоман.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли има још неког?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја немам никога, нити сам видео, нит ме интересује, а Ви знате то и одлично и боље него ја, а ја лично и да сам видео, нисам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, кад кажете други су нешто радили, то је радио тај?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Па он и његова дружина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је био још?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Небојша Минић, звани "Мртви" је био ту, био је Синиша, били су још двоје, троје Босанаца, које немам појма како се зову, приватно, он је приватизовао своју јединицу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас молим да то објасните, ко је био и шта знате?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не знам по именима, не знам по именима, не знам, јер увек је он имао своју приватну војску.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас нећу више питати ако Вас моја питања нервирају.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не, не, нервира ме господине зато што знате Ви боље него ја у овој ситуацији, него хоћете да мене навучете, јер немате оне праве за осуду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А који су то прави реците?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Небојша и Рашковић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То су двојица.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: И још троје, четворо које не знам по именима, схватате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тројица, четворица из Босне? Још?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не знам, то је њихова приватна војска била, петоро, шесторо њих који су харали, а ми којег сте Ви да прикажете као људе, јер немате оне праве кривце, немате их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако не знате.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Па покушавате да баците сву прљавштину на мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако се не сећате, нема везе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја не коментаришем Ваше излагање, немојте ни Ви моје. Јесте ли видели неку упаљену кућу тада?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Димило се, али ме није интересовало и камо среће да је све спаљено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питам, јесте ли видели или нисте?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја нисам видео, димило се јесте, а да сам видео некога да је палио нисам, али нисам ни улазио, ја лично нисам, једина кућа где сам ја ушао је кућа Чекуа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И даље нисте ишли нигде?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Кроз улицу, не могу ваздушно да идем, него улицом морам да прођем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, нисте даље ишли од те Чекуове куће у селу?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не, него сам ишао кроз села Пављане и Захаће, значи кроз Ћушку, кроз Пављане, кроз Захаће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где се то димило, ту где сте Ви били или негде даље?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: У околини, у села, а ја лично не знам, видео се дим, али Ви кажете да је спаљено, ја нисам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па да ли можете да кажете где сте Ви били, право, лево, десно, горе доле?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: И лево и десно и напред и назад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Свуда се видело шта?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Дим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више питања? Добро. Да видимо да ли Ваш бранилац има питања?

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Пошто је оптужени рекао углавном све, ја ћу само кратко некако да подвучемо, дакле, Срећко Ви сте рекли да нисте никога појединачно лишили живота Ви лично нити у групи са неким нека лица, нити сте било коме то наредили, је ли то тачно?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Камо среће да јесам, па барем да знам зашто ме судите.

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Је ли може да нисте то урадили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, морате отприлике не тако да одговарате, него јесам, нисам и тако да би било јасније, јер се то сад снима па се онда скида транскрипт.

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Дакле, да ли сте Ви икога лишили живота или по Вашој наредби или с неким другим заједно у селу Ћушка те прилике?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја не, нити сам убио кога, једноставно ја вам кажем шта сам радио и шта сам урадио, али сад се кајем што нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Барем да имам зашта да ме судите.

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Да ли сте критичне прилике у селу Ћушка Ви палили или неком наредили да пали куће, или да ли сте Ви узимали накит, злато или наређивали лицима из јединице да узимају накит, новац од становника села Ћушка? Јесте или нисте?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да сам узимао, не би ми породица гладовала у данашњем времену, зато кажем, донесите полиграф кад је у питању пљачка, силовања и те бљувотине, спреман сам да станем. Ако ишта у животу мрзим то је малтретирање жена, деце и нејачи, а посебно пљачке јер нико мој није пљачкао никад у животу, никад нисам осуђиван, никад нисам спровођен. Увек сам часно и поштено носио име мог оца, мог цеда, мод працеда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Тужилац у оптужници Вама ставља на терет читавој јединици да сте критичне прилике у сукобу између НАТО коалиције и ОВК и српских снага да сте се, како испада овде, ставили на погрешну, српску оружану страну и да је био циљ српских снага, поред осталог, и да врше пресељавање становништва са подручја Косова у Албанију. Ви сте рекли данас да сте кренули само ради проналажења хапшења УЧК. Да ли сте Ви ишли тамо са намером да вршите пресељавање становништва?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ је рекао какав је био задатак?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Кога да иселим, кога?

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Добро.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Оно што је побегло са оружјем под командом Агимовом, успело је да побегне, оно што се сакрило женама под сукње, а где да га иселим, где, у Црну Гору или у Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте да видимо још једно питање.

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Још једно питање, јесте. Дакле, Ви имате супругу, имате два малолетна сина. Имате ли Ви кућу или стан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Узели смо јуче податке.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Имам кућу бараку, у Колонији у Крагујевцу купљено од поклоњеног стана моје мајке и оца, коју сам поклонио Муарему Укају за пишљивих 19.700 евра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте у истрази причали о томе.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Тако да сам купио бараку у Колонији у Крагујевцу, а моја породица сад тренутно можда и гладује, јер живи од минималца од 8.500 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то сте нам јуче рекли.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да сам пљачкао и да ме је Бог створио за то, не би гладовали, не би живели у једној бараки, него би живели у једној кући од 200-300 квадрата, имали би, барем ових 10 година, пљачке, које тврде да сам пљачкао, имали би барем да једу, а дешавало се да моје дете иде у школу у Крагујевцу без иједног obroка, без гардеробе поред друге деце и што ми је најтеже у овој оптужници, све могу да поднесем и не бјежим ја од одговорности да ли сам пуцао или нисам пуцао, не плашим се ја тога, стојим ја иза сваке моје пучњаве, која је часно и поштено радила.

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Али ми је жао што сам моју супругу и моју децу довео да гладују у држави Србији, да не може да ми дође ни један пут, знате ли да је ово 9 месеци, 8 и по како сам овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видела сам.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Знате ли госпођо да је то човеку нешто најтеже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видела сам колико често имате посете.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Толико о поштењу моме и оних који ме оптужују да сам пљачкао. Да сам пуцао, пуцао сам ко хоће пуца по мени, ако ми је баш стало, пуцао сам. Не жалим ниједан метак који сам испалио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хајдемо онда да се вратимо на ово што стоји у оптужници. Је ли било акција која је Ваша јединица изводила против ОВК?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: 1999. године не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада током бомбардовања?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: То је само било та Ћушка и више ништа, јер ми нисмо имали ту у јединици да можемо да радимо тако нешто. Прво,

нисмо били способни јер ту пола војника не зна пушку да окрене како треба, а не да буде у једној, ипак је Рамуш Харадинај један професионалац, ипак је био један официр кога је школовала Југославија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чекајте молим Вас само да пустите њих, значи колико је било вас са у тој Вашој јединици?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Вод је то госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а колико је било?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Осморо, деветоро ретко кад, а кад је требало да се контролише јединица наша, значи да се оде у села да се види шта ради ко од војника, да ли има страже, да ли је обезбеђење села како треба, то је била наша дужност, значи да проверавамо јединице које су на терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам је давао тај задатак?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Небојша Минић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је то Небојши Минићу, је ли он добио задатак од неког или је самоиницијативно то?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Зато што је он био командир тог вода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај вод је у оквиру које веће формације?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: 177.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то самостални вод или у оквиру неке чете?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: У оквиру бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као самостални вод?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да, који је локално у кругу те јединице контролисао војску своју, значи ми нисмо могли да идемо по терену по Метохији да тражимо ОВК, то су јединице ишле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је цео тај одред радио, тај 177?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Они су чували село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су чували неке објекте?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: И међу њима и објеката, али објеката врло мало, школу можда неку и тако нешто, али већином села Наколо, Набрђе, Рухот и тако, значи та села где је српски живаљ био, где је имало српског живља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су чували фабрику, пекару или фабрику воде?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Могуће је али нисам упознат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко су били други командири чете или самосталних водова?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Није ме толико интересовало, тако да једноставно ја сам један обичан војник био 1999., полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кад знате Топлицу, прво-оптуженог Топлицу?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Топлицу знам од, тачно негде, између 15. и 20. марта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад од кад сте се мобилисали?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да, прије тога нисам га знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд Ви знате да је Топлица издавао наређења Небојши Минићу?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Никад нисам присуствовао штабском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Састанку? Добро, је ли ишао Небојша Минић на штабски састанак?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја колико знам он је увек долазио са информацијама као да је од њега добијао наређења, међутим, с обзиром да сам сад у ових 10, 11 година, могуће да је и лагао доста, јер човек који је 22 године био по затворима није му тешко да слаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ишао у исто време кад и други командири, мада Ви не знате ко су?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Немам ја ту информацију. Госпођо, ја сам радио само дневно. Како то дневно? Зато што сам, поштовали су ме због година, то су све за мене били деца, 25, 30, 35 година, ја сам тада имао 44 године, значи због година никад нису ми дозволили да ја на пример по ноћи будем дежуран или да будем, ја сам радио буквално од 7 до 2, 3 сата, одрадим то што ми се да наређење, да одем на пример до Накла да видим шта јединица, да ли је поставила стражу како треба, да ли неко се напио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ког сте Ви контролисали, разумете шта Вас питам, кога сте Ви контролисали?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да ли је наша бригада, да ли ради како треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Људи из 177?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њих сте контролисали?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да, управо због њих смо и постављени да би се водила дисциплина нека да не би напустили стражарско место, да не би дошло до хаоса, да не би дошло до пијанства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте да Вас питам, ако би видели да је неко напустио стражарско место или се напио, кога би обавестили?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Па, нормална ствар командира, командири даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког командира кад кажете?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Небојшу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само Небојшу?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да, мене није интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате командире чета, то Вас питам, како онда вршите контролу ако не знате?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја обавестим мог претпостављеног, он шта је радио мене то није интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли била војна полиција иначе у Пећи нека друга или сте ви били војна полиција?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја колико знам било је, али то је било при активној војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви сте били за кога?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ми смо резервни састав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, рекли сте у истрази "ми смо ухапсили 170, ја сам ухапсио 150 људи", је ли тако сте рекли?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Око 150 је ухапшено, а не ја, него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та ваша група?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не наша група, него комплетна полиција војна на територији округа пећког је ухваћено преко 100 људи до 150 који су прослеђени даље у Приштини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а где је сад ту место Топлице Миладиновића? Њега виђате, је ли виђате "Мртвог" како иде на те састанке код њега?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Верујте ми да сам врло мало видео ја Топлицу директно, можда сваких десетак дана или недељу дана, господина Топлицу једноставно поштујем као официра и као човека и сад кад мало боље размислим, Небојша Минић је човек који је користио добро његово и нас појединих из тог вода јер видим да ни он, а ни ја нећемо добро проћи у овој причи јер онај који је то урадио "је у Аргентини умро", други је заштићени сведок, који је прљав колико и овај "покојни".

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кад сте у тих десетак дана кад сте виђали Топлицу, где сте га виђали, како?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Горе у штабу где смо били код гимназије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тамо био и он?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Топлица исто и Ви?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте ви тамо радили, разумете, да ли се тамо долази ујутро на посао?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Тамо смо долазили ујутро, добијали наређења да видимо где ко, шта и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте комуницирали директно са овим Миладиновићем?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Добар дан, добро јутро, добро вече, до виђења, како си, шта радиш и толико је био мој разговор са дотичним господином. Једноставно он је официр, ја сам војник и тако сам се поставио, тако сам се поставио не према њему него према сваком официру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и онда дође овај Небојша Минић и да вам задатак?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и ту сте Ви, онда овај Шуми, Николић?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Николић, Босанац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заштићени сведок, нећете рећи име, Босанац и?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не могу да му напишем име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немојте да кажете име, то се значи не сме, и онда безвезе пишете име и онда забрањујем и писмо, немојте, зато сам Вам забранила, не можете записати то име, пишете неке приватне ствари.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: У бесу ја госпођо урадим многе ствари, ево радим у бесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немојте у бесу. Значи, питам Вас ко још, стигли смо до њега, Босанац, ко?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Верујте ми он је имао 5-6 људи око себе који су функционисали са њиме, мали је био његов ађутант, девојка за све буквално и још троје, четворо из Босне колико ја знам, тако су се представљали, међу њима и овај Шуми, али он је, небитна толико личност, јер не верујем да је он много шта ту могао да уради, јер код њега су играли улогу само ови који су могли кесу на главу да ставе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био с вама овај Богићевић Бобан?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: С киме, с њима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па у тој групи?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? А Цветковић Звонимир?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Он је био с нама у војној полицији, али не у тој групи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не у тој групи која је најближа Небојши?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Небојши. Могуће да га је послушао неки пут, али чисто сумњам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Цветковић Звонимир?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цветковић Звонимир?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Он нема никакве везе са овом причом, дотичног господина држите у затвору који нема никакве везе са тим, ја њега нисам видео ни у Ћушку, ни у Пављане, ни у Захаћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли носио униформу уопште тамо?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја нисам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А Кастратовић?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Кастратовић је био у војној полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био с вама?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да, али тог дана да ли је био или није био на једно 70 метара од мене и могуће да сам га видео, али нисам сто посто сигуран да је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како био 70 метара а могуће да сам га видео?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Госпођо, ја нисам гледао њега, него сам гледао да ли ће неко да ме тресне преко чела, јер кад се пуца не гледа се колега, него се гледа да ли ће да пукне нешто. Кастратовић, ја нисам сигуран, али верујем да је био, видео сам али нисам сигуран сто посто, а Богићевића малог сам само на изласку из Захаћа од ове задње групе код које сам ја био управо он ми је додао те исправе и ја сам их исцепао три, четири те које су биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно кад причате да сте срели ту групу људи?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Управо то, значи мали чисто сумњам да је уопште био доле у Ћушку и у Пављане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А браћа Корићанин?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Нисам сигуран, могуће да је био, али ја га лично нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А браћа Корићанин?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Исто као и Цветковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто као и Цветковића?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Дотичног господина Вељка знам са посла у пивари и са приватног живота овако, али осталу браћу његову верујте ми из виђења сам једног знао, који је не знам, али лично њих нисам видео доле, тако да ја нисам их видео доле, тако да смем да се закунем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Брновића?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Брновића сам видео на раскрсници, али он је као припадник МУП-а, водио само ред колико ја знам, он никакве везе нема са селима доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, него шта је радио?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Видео сам га на раскрсници, ништа није радио, стајао је и питао је шта је ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је било, мислим је ли била нека колона људи?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не знам, не интересује ме и отишао сам даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас је ли била нека колона људи, трактори и то кад сте Ви ишли колима, кад Вас вози тај Николић?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја кад сам се враћао за Пећ било је два, три трактора, али нисам обраћао пажњу верујте ми, нит ме интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли људи у њима, је ли један човек вози неке?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Једноставно колико сам бесан био кад сам видео шта се господин заштићени и његов шеф, једноставно сам од беса отишао и нити сам ни видео ни трактор ни уз тракторе, прошао сам можда поред два, три, али нисам обраћао ни ко, шта, колико ни да ли има кога, једноставно, да Вам кажем искрено није ме ни интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а Сокић Абдулаха?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја да сам се питао не би они тада отишли, него 1998, јер кад су пуцали на све што се види српско, тада је требало то урадити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да Вас питам, Сокић Абдулаха да ли знате?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он био са вама?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Он колико знам био је, он је управо тих дана и дошао у вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Каже прво-оптужени Топлица Миладиновић да он није имао никакве ингеренције над овим Небојшом Минићем, да Небојша Минић уопште није био у саставу 177.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Могуће и то да буде, не би ме ни чудило, али је немогуће, али могуће је, јер је склон томе, Небојша је склон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, сад ће бранилац прво-оптуженог да Вам каже његову одбрану. Изволите.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ово што сте сада цитирали није део одбране Топлице Миладиновића. Одбрана његова која се односи на Небојшу Минића је да он званично није био командир никаквог формацијског вода у оквиру овог, а да јесте био у саставу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није му издао команду.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Зато ме зачудило, али могуће од Небојше Минића је очекивано све, па и то да буде на превару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је вас све преварио, је ли тако?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Могуће и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Али ја званично сам припадник војске био, ја имам отпусну листу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам хтела да Вас питам, да ли имате војну књижицу?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Војну књижицу, значи нисам био без папира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате у војној књижици уписано и то да сте 177?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: И потврду да сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, да ли сте имали можда неке, у једном тренутку неке беле траке које сте везивали око рукава на којима је писало 177?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су вам то дали?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја нисам то носио, могуће да је било. Ја лично нисам то носио, нити је смео ко да ми стави то мени на руке, јер то само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, кажите ми да ли сте имали нека возила као полиција, која сте возила користили?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Небојша је користио повремено цип конфискован од стране посматрача 1998, цип, а ја лично нисам имао возило нити имам возачку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а да ли сте виђали?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Возио сам се већином са или са Шумадинцем или са Шумијем, или са Босном, или са овим, или са оним, тако да како добијем наређење тако би, а цип лично је задужен био само господин док му се није досадило, онда је прешао на нешто боље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле му та боља кола?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: То ћете морати њега да питате, откуд ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да ли знате?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не знам госпођо, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате одакле сте се снабдевали горивом?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: И то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Јер ја нисам возач био, нити ме је интересовало то, то они који су возили они знају, ја лично стварно не знам, јер ја никад нисам, кад сам имао удес у иностранству, ја више никад нисам волан узео у руке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели осим те групе цивила, који кажете кад сте цепали те личне карте, тад у селу Ћушка и још неку групу цивила?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Није то било у Ћушкој, то је било у Захаћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било у Захаћу кад сте цепали те личне карте? А у селу Ћушка да ли сте видели још неког?

СВЕДОК МИРОСЛАВ ЖАГАР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од цивила, осим оца и те жене са дететом?

СВЕДОК МИРОСЛАВ ЖАГАР: Била је група тамо једна од педесетак људи жена, али то мени није толико, прошао сам ја поред њих као поред гробља, јер мене та страна није интересовала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели да ли су они сами или са неким, или их је неко ту довео или чува их или нешто?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Вероватно да их је неко обезбеђивао, али ја то нисам обраћао пажњу, једноставно ме није интересовало то, мене жене, деца нису интересовали, спреман сам, поново вам понављам по милион пута, да ставим руке где год хоћете ја ћу сам себи испред вас овде гркљан извадити сам себи ако будем икад иједној жени пришао Шиптарки на пет метара, а камоли ближе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питам само да ли сте их видели?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: А пљачкао, пљачкао је мој отац покојни, који је умро 1962. године као мученик, толико сам и ја пљачкао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте рекли, чекајте још нешто да Вас питам. Видомир Шалипур, то Вам је.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Какве везе он има са овим случајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам то Вам је рођак?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: То је мени пашаног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам. Да ли сте били с њим у истој јединици?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: 1998. године да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте? Да ли сте Ви онда напустили ту јединицу?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: И част и поштовање имам према конкретној тој јединици и свим покојницима, а њих је једанаесторо госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте Ви напустили после његовог страдања ту јединицу?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него, још сте остали?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја сам напустио 15. новембра званично, Милета Новаковић, генерал тада пуковник или потпуковник, био је начелник полиције у пећком СУП, звао ме у канцеларију и рекао ми је да имају допис да не смеју више да држе цивиле и да мора да се или активирам или да напустим, што сам ја рекао нећу да се активирам јер ја у пивари радим, ја немам намеру из Пећи да идем нигде и он захвалио ми се за учешће, јер тада је оно посматрачи било, није потребно било толико да се дејствује на неким стварима, тако да сам ја напустио, ја мислим да је било 15. то тачно, а 16. званично да сам изашао, али немојте ми веровати, а јануара сам поново зват кад је почело да се држе линије Пећ-Кијево, Пећ-Баране, Пећ-Дечане. Ја сам то одбио, видео сам да то не може, да то мени не одговара да ја будем у возилу скучен, да чекам ручни бацач или зољу у возило, то мени, ја сам пешадинац, ја сам човек који идем директно на метак, тако да ја лично била ми је част и поштовање према 1998.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да будете наравно са својим пашеногом.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Немам чега да се стидим, упознао сам велике људе, а богами и сплачине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате зашто Вас питам, због тога што овде онако провејава кроз списе да Вас је доста погодила смрт Вашег пашенога и да сте од тада и кроз, а посебно исказ овог заштићеног сведока, да сте од тада били јако љути?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Госпођо, његова смрт нормално да ме је погодила. Перовић Срђан "Сређо" - капетан, Ђукић Драган "Гром" – поручник, Шалипур Витомир "Муња" – полицајац, Церовић Зоран – полицајац, Шуњевић Елвис – полицајац, Стојановић Мики – полицајац, Белошевић Кленце – полицајац, Прелевић Прле – полицајац, Радуловић Мирко "Мргуд" – полицајац, Бјелановић Драган "Бели" – полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви то нам читате све настрадале припаднике јединице МУП?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да од поштених војника, такозваних ОВК.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и питам Вас због тога, због тога што посебно и заштићени сведок каже да сте Ви били доста бесни због те погибије и да сте због тога се понашали на један овако доста можда бруталан начин?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Хтео сам госпођо, ја се извињавам, хтео сам да Вам образложим комплетан живот мога оца да бих Вам доказао нешто друго сам хтео, али Ви сте ме зауставили и рекли сте да је то небитно, али је то за мене много битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не мислим да то није битно, али то ћемо мало касније, знате.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Мој отац је изгубио завичај, а испребијан '41. и од бубрега лежао пар месеци у Пећкој патријаршији док је, једва је жив преживео ту '41. некако крајем '41. је успео да се пребаци до Берана. Ту је упознао партизанску неку јединицу тачно не знам касније Четврту црногорску да би га '44. бубрези отказали, оперисан је на Вису, у Београду у Генералштабу је био после Другог светског рата да би отказао и други бубрег, јер му је један одстрањен '44. од пребијања Шиптара '41. из села Радости, срез Ораховачки, Општина Призренска, некако је успео да дође до Пећи. Његова рођена браћа су четири године била у заробљеништву, његов рођени стриц је био четири године у заробљеништву, све од поштених тада савезника Рајха – Шиптара. А побегао је сиромах из Скадра када му је забрањено да иде у цркву, да иде у школу, да би се населили у Ораховачки срез у село Радости. Па пази тога, судбине зле то дешава се његовом сину и његовим унучадима. Је л' сам ја отишо у Тирану да ратујем, је л' сам ја напао Шиптаре у Тирани или у моју колевку српску Метохију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Знате само сам Вас питала за тог Вашег пашенога само због тога, само због тога што је то у списима, знате, само зато што сведок сарадник, заштићени сведок.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не, дође ми да плачем од муке, јер сам емотиван госпођо, ја сам изузетно емотивна личност, ја плачем и на сваком, болећив сам, емотиван, такав сам уопште, сузе мене иду брзо, а још бржи ми је прст, али никад нисам оружје дигао ако га није неко дигао на мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, никад никога нисте напали. Ја ћу за сада да завршим са питањима. Да видимо, имамо проблем овде са грејањем, да ли неко од бранилаца сада има питања или ћемо и да видимо у паузи ако можемо то грејање да решимо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само да Вас, ако дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека заврши тужилац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поменуо је Боск сада у свом излагању на крају. Ко је тај човек? На кога сте мислили?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Босанац један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али како је његово име?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не знам. Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте га раније помињали него га први пут помињете.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шуми, Шоми, Боске, Босанац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Боске.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Господине, из Босне је било седморо, осморо њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нисте их ваљда све звали Босанац?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Мене, једино којег сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте Шуми је био Босанац, па сад поменуште Боске.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Боске је друга личност није то Шуми.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е ко је то?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Немам појма како се зове.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли он био у оној, оној екипи која је убијала или је био?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Он је био у екипи Небојшиној.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па то питам.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Он је, Небојша је имао троје, четворо који су тамо радили. Ја не знам тачно како се зове нити могу да назовем човека по имену и презимену, ко је и шта је, али оне које знам ја их зовем по имену и презимену. Познајем моје Пећанце који су по имену и презимену, а оне који су били са стране.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: По надимку?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: По надимцима или онако буквално, тако да ја лично не знам њих толико

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И само још ово. Дође Николић по Вас и кажете два рањеника. Шта урадите са тим рањеницима?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ко је поменуо рањенике?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па у истрази сте поменули. То сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па имате те рањенике у истрази.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То сам Вам ја предочио, јер сте рекли у истрази.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја сам рекао да има рањеника?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, са њима је дошао Шумадинац и два рањеника помињете овде.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Господине, рањенике ја нисам никакве помињао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па у истрази стоји?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Могуће да се, да се пермутацију неку извршили, а иначе ја лично нисам рањенике поменуо, из наше јединице нико није био рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, видећемо можда је грешка приликом скидања транскрипата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са мном се, ово су Ваше речи које су снимљене.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ајде реците.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, можда је грешка приликом скидања транскрипта, морамо да слушамо сад да вратимо то и да слушамо.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Рањени ми нисмо имали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да видимо да ли треба да вратимо, да му прочитам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја колико знам јесте, са мном се вратио он и ова два момка што су били рањени, а остали кад су изашли.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ти момци нису ни били рањени, нит сам ја то поменуо рањени. То је измислио неко исто као да сам ја становник Црне Траве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То ћемо да видимо да ли је ово, да није грешка можда у скидању транскрипта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел сам ја добро разумео да сте Ви одатле отишли у Захач а не у Пећ јел тако?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Господине, са раскрснице захачке ја сам отишао кући.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али сте од тог луга где сте били и од краја где је био.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Од луга сам ја отишао код кућу Чекуа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е добро, а одатле?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Одатле сам полако ишао путем, сеоским путем, кроз село Ћушка, Пављане, Захач, изашао на раскрсницу између железничке станице и Захача постоји Хосно се зове железничка станица. На тој раскрсници сам ја и господин Шуми чекали а господин Николић је дошао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта има код те раскрснице? Јел можете ближе да објасните ту раскрсницу? Јел се налази неки објект ту?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Налази се утрина, велика ливада и до брисаног простора до железничке станице само једна станица железничка, знате она сеоска станица железничка како изгледа? Само куће и ништа више. Мало ниже једно 500 метара је један мотел који је још био у изградњи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Има ли ту неки ауто сервис «Кучи»?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: У том делу не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где се он налази?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Немам појма.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац Радивојевић се јавља.

АДВ. МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Председнице само једно питање, да ли сте случајно носили бркове у том периоду?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја?

АДВ. МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Да.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не.

АДВ. МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Хвала. Ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остали браниоци. Изволите. Крстић.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Носио сам браду осамдесетих година, али кад сам видео новокомпонованих четника-јуначина, ја сам се обријао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Крстић сад има питање.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Хвала судија. Једно питање, у ствари, неколико врло кратких. Да ли је Небојша Минић имао неки чин?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја да знам није, могуће. Он се представљао као неки официр, али.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Добро. Да ли је имао неке ознаке?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Испред мене он то није могао да каже јер према мени је другачије се морао односити, јер него према другима, јер ја сам био у годинама, једно, друго, нисам дозвољавао да се са мном неко игра, тако да мени није смео да каже да је официр, а могуће да је имо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче. Господине Поповићу, чекајте.

Констатује се да тужилац за време док бранилац Крстић поставља питања, без микрофона потпуно по трећи-четврти пут данас виче и довикује нечије примедбе и питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви разбијате концепцију одбране.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не довикујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не довикујете? Него шта радите?

Сада се председнику већа обраћа да он не довикује, већ само коментарише.

Одлично.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите господине Крстићу.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Нама младима је узор, није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Констатујте и ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја нисам чула ништа. Изволите.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Хвала судија. Поменули сте Абдулаха Сокића да га познајете. Да ли је то тачно?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Познајем га али врло слабо, јер учинио ми је једну услугу никад му је нећу заборавити.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Добро.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Кад се јуначки бјежало из Пећи, моју породицу је он пребацио до Ниша.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он био с Вама тамо у тој групи?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја да сам га видио нисам, али могуће је, не могу да тврдим ни јес био, ни није био. Са мном у екипи није био. Значи, ако је био ја лично нисам видео нити сам обраћао пажњу али њему могу да захвалим само што ми је данас породица жива.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Добро. А јел он био у оној екипи Небојше Минића?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Није, не. Ја да знам не, могуће.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Добро. Још само једно питање, имате ли сазнања о томе да је Абдулах Сокић покрштен током свог боравка у тој јединици?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Чуо сам нека говоркања, али ја лично, знам да је говорио да ће да се покрсти.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Али, да ли би то било добровољно или?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Добровољно.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Добровољно?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Добровољно, ја колко знам да је говорио да ће да се врати у православље управо, да ли се вратио или није, ја не могу то да тврдим јер глупо је да причам нешто што не знам. Могуће да сам и заборавио, године чини своје.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Немам више питања. Хвала.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Хвала и Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остали браниоци? Не? Пуномоћници имате? Ви немате?

МУСТАФА РАДОНИЧИ: Госпођо председнице опростите, овај, пуномоћник оштећених, Мустафа Радоници. На истрази он није показивао расположење да одговара мојим питањима, према томе, ја сад не видим разлога да му поставим неко питање, не знам, ако се он буде изразио да ће да одговара, ја би му поставио нека питања, то је његова ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро видећемо, или других пуномоћника, искључите тај микрофон. Јел ми сад овде се овај консултујемо да направимо једну паузу и да замолим судску стражу ако нешто може да се погледа овде, мислим браниоцима дува овде, хладно им је, тако да или да

им се, или им дајте нек се обуку и готово. Морам да вас замолим сада да прекинемо, да направимо једну паузу, ви сте чекали а ми смо за то време од пола три били са првооптуженим, тако да

Суд одређује паузу у трајању од 20 минута

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда се значи, за 20 минута наставља. Онда од 30 минута.

Седите молим вас,

Да констатујемо да се наставља претрес у 18 часова

Присутни су дакле сви, странке, браниоци, односно тужилац, браниоци, пуномоћници и оптужени, па се наставља испитивање оптуженог Срећка Поповића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас господине Поповићу дођите. Да наставимо тамо где смо. Укључите само микрофон, ту испред Вас је и сад је овај део поступка када Вам питања постављају пуномоћници. Госпођа Јовановић јел тако?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Славица Јовановић, пуномоћник оштећених. Судија јел могу да постављам питања непосредно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Непосредно може.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је оптужени пре овог случајног сусрета Небојше Минића у кафићу како сте објаснили неколико дана пре почетка бомбардовања, да ли сте знали Небојшу Минића и те људе које сте срили тад са њим?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: На жалост, знао сам га.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Како сте га знали?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Знао сам га још од 98., од негде средином 7., 8 месеца кад је био дошао код нас у јединицу и после једне акције смо га истерали из јединице а он је касније постао замислите, телохранитељ начелника округа СУП-а пећког Боривоја Влаховића, кога је био до краја године негде, управо тог разрешавања његовог из јединице, он је пребачен да буде телохранитељ начелника округа СУП-а пећког на Боривоја Влаховића.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па јел можете да нам објасните своју одлуку да се таквој особи придружите у том тренутку?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Госпођо, нисам ја донео одлуку с њиме, него сам ја одлуку донео да браним своју државу. А то што је од 100 њих троје или петоро или шесторо прљавих, не мора да значи да су сви 100.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли Вас је неко из војног одсека Пећ упутио у 177 одред или је то Ваше, значи, придруживање тој јединици тад представљало да.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Није ме нико упутио, него сам наишао на њих у кафићу господина Лазовића у главној улици испред хотела «Метохија», нико мене не може да упути. Нисам ја балавац па да ме упућујете горе-доле.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. А јел сте имали пре тога неки редовни ратни распоред? Значи, у некој јединици.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Како мислите?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па као војни обвезник.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Чим сам војску завршио, ја сам тог истог тренутка био у резервном саставу војске.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. А где Вам је био ратни распоред?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ратни распоред?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Мени је био у граду.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. А како сте овај, регулисали тај ратни распоред овај, односно ту обавезу с обзиром да сте се 177 одреду придружили као добровољац?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ви сте ме питали да ли сам ја у ратну резерву био, а нисте ме питали да ли сам ја био у тој јединици и сад хоћете да будем да сам ја био у две јединице јел тако?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Не, не, не.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Прво, тамо где сам ја био ратни распоред, то није ни постојало, јер Шиптари су дигли и отишли својима а командант те јединице је био управо Шиптар, тако да нисмо могли да будемо у ту јединицу, јер је та јединица прешла код господе поштених.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ко је Небојшу Минића поставио за команданта вода тог коме сте Ви припадали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако зна, ако зна.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да, ако знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ако зна.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли знате ко га је поставио?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Гласањем у штабу вероватно неко га је поставио, нисам ја сигурно, ја лично га нисам сигурно поставио, нит би био он код мене командант нит командир, ја сам извршавао као и сваки војник наређења, а ја лично га нисам поставио тако да немам појма ко га је поставио. То морате питати више инстанце.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Кажите ми, рекли сте у једном тренутку да је Ваш вод био нешто као бригадна полиција.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Нисам ја у једном тренутку, него нон-стоп исту причу причам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. Ја сам чула, бригадна полиција па овај, само ако можете да објасните шта то значи бригадна полиција?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Значи, да водимо ред и закон у округу те јединице.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: У оквиру 177 одреда?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да. И ништа даље, никаква овлашћења ми даља нисмо имали, значи да смо могли нешто даље да радимо. Једино смо могли то у оквиру те јединице да водимо да ли је стража постављена, да ли официр који дужи то село, да ли извршава наређења како треба и то је то. После тога, ја предам извештај командиру, командир команданту и то је, иде до команданта града.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Тог дана када сте отишли у село Ћушка, у тој акцији и када сте стигли до куће Чекуа, да ли сте извршили претрес куће, помоћних објеката?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја лично јесам са господином Хасаном, ушао сам у кућу и разговарао с њиме сигурно 20 минута.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли се извршили претрес и помоћних објеката?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не, не. Само сам ушао и с њиме разговарао и изашао.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па кажем, јесте ли извршили тај претрес или нисте?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Нисам претрес госпођо, јел Ви чујете шта ја причам? Ја причам српско чисто, тако да не може да буде ни ић ни чи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени. Ја сам опоменула сад пуномоћника да не понавља питање.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А како сте онда утврдили да се ту не налази Агим Чеку и остали припадници ОВК за које сте имали информацију да се налазе у селу?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Јел видите да сам ја слеп? Нисам слеп. Видим довољно толико да видим једно, друго, не би ме лагао човек, јер присутна је била породица ту, значи госпођа која је била са дететом ту, био је господин брат његов ту и тако да вероватно не би он извршио неку лаж јер у кући прегледом очију мојих видео сам да нема, само сам га питао у том разговору, јел се то његов син ратује против оних који су га школовали, који су му дали парче хлеба, који су њега у фабрици држали и његовог брата и његовог братанца и његово све и дали му све овако на тањир, државну земљу њима, узео је мени 7,5 хектара, дао их је њему, не мислим

директно њему, него је то тако. Е види греота, дошли су избеглице из Албаније, дај ћошак од ливаде, он узео целу ливаду. Дај четврт Метохије, дај целу Метохију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте господине Поповићу да видимо сад даље питање.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте, како сте могли тад кад сте, заправо након тога овај видели ово пијано и дрогирано лице како кажете, овај, могли да самоиницијативно напустите положај на коме сте се налазили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте питати како сте могли. Напустио је значи, напустио је. Како сте могли.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Како сам могао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да одговарате.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте након тога о томе подносили неке извештаје?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Јесам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Које?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Самом себи и Богу што сам налетео на такве будале као што је тај Рашковић и Небојша Минић и остала багра са једне и са друге стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Поповићу, ја разумем Ви сте се покајали што сте били са њима и то, него пита Вас да ли сте поднели можда извештај у команду?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Нисам се ја покајао према свакоме, него оградио сам се од њих четворо, петоро, шесторо, колико их је било у групи, оградио се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, него питала је да ли сте поднели можда у команди дал сте ишли да поднесете извештај?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: А да жалим, не видим зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте тад то лице могли да ухапсите и удаљите га са тог места?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Кога да удаљиш?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па то лице које сте видели пијано.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: А дал би смео да га ја удаљим а има аутоматско наоружање код себе, и откочено да видимо ко тај смије да иде на пијаног и дрогираног човека, једино ако хоћу да га убијем.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па Ви сте били припадник јединице која је управо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако разговарати.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Јесте, али ја нисам овлашћен да убијем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени сачекајте.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Припадника једне јединице моје. То, ја сам само отишао једноставно нисам хтео да се расправљам с њиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени, довољно је, довољно је.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А када је Ваша јединица добила мотороле?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Молим?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је Ваша јединица имала мотороле као средства везе?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Само командир и Небојша Минић је имао моторолу, нико више.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Од ког, када је он то, од ког тренутка је добио?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја да знам, а ја је лично нисам имао тако да не могу да причам нешто што не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Од ког тренутка је он имао моторолу?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не знам. Верујте да не знам нити сам обраћао, нит ме интересовало то њихово јер сам га знао из 98, а знао сам и кад ми је речено да је по затворима био преко 20 година, јасно ми је било и зато нисам много да имам контакт с њиме, задњи контакт с њиме је.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте, да ли је у јединици неко време, овај, да ли су биле коришћене неке радио станице РУП?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не, не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ни на почетку овај.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ни на почетку, ни на крају, ни у средини, и како год хоћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Рекли сте не, то је довољно.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте ако судија дозволи, ако не морате да дозволите ово питање, али бих ја ипак поставила. Овај, да ли сте сигурни када помињете да сте мобилним телефоном позвали колегу из јединице.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Нисам га ја позвао, него га његов друг позвао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, немојте питати да ли сте сигурни да сте позвали мобилним, то наравно да то не допуштам, ако каже да је позвао са мобилним онда не можете питати да ли сте сигурни да сте мобилним.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја нисам имао мобилни, тако да нисам ја могао да зовнем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него тај другар Ваш?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Када сте сазнали да су сведоци оштећени чија сте имена данас овде прочитали, били припадници ОВК?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да ли сте Ви сигурни да сам ја мушко?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Моје питање је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Па толико је исто и моје питање на Ваше питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Неће да одговори, то тако схватамо.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Које шифре су коришћене у комуникацији значи радио везом или било којом комуникацијом, средствима везе у оквиру 177 одреда?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ми нисмо специјална јединица да би користили шифре, ми смо обични полицајци резервног састава без комуникација никаквих, само усмено и ништа друго. Једина комуникација са моторолом коју Ви кажете да смо имали, је имао Небојша Минић, нико више, ја да знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли знате?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: А шифровано користе само агенти и специјалне јединице, а ја нисам припадник специјалне јединице.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли знате која је његова шифра била у тој комуникацији?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Кој, ма нема, нит ме интересује, јер ја нисам био присутан у његовим комуникацијама нити ме интересовало шта он прича и с киме прича.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: У истрази сте помињали нешто овај, око овога назива тог вода «Шакали».

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: И изјашњавали сте се у вези с тим?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли знате ко је дао назив том воду такав?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Небојша Минић и његова дружина и то се помињало само на крају пред капитулацију и почето је априла крајем, ја нисам дозволио и онда је тек крајем, тек капитулацијом, јер ја то не зovem, није потписана ни победа, једноставно кад изгубиш територију и капитулирао си а не, тако да.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А зашто сте се Ви противили једном таквом називу јединице?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Зато што то није, прво, не доликује мени лично, ја причам у своје лично, за мене је то погрдно име тако да ме назвао вуком из Проклетија, поносио би се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Немојте више објашњавати, рекли сте погрдно.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Али Шакали, то је за мене погрдно, једноставно, то личи за њих а за мене то не личи.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли знате да ли је неко у јединици, у 177 одреду водио ратни дневник?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја да знам не, нит ме интересује. Свако за себе одговара онолико колко вреди.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте у том периоду значи, од почетка бомбардовања овај, па касније, видели да Албанци организовано напуштају.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Само да Вас исправим, то за Вас важи Албанци, за мене то не важи. Албанци су у Албанији, то су Шиптари, Арнаути.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, Ви кажите својим речима, ја ћу својим.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: То су Шиптари-Арнаути који су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Дајте, дајте питање.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Срби, па Муслимани, па на крају албанизирали се Шиптари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Поповићу, ево ја ћу да Вас питам. Кажите питање.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је у том периоду након почетка бомбардовања видео да Албанци организовано напуштају територију општине Пећ?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не одговарам више ништа на. Код мене не важи Албанци. Албанци су у Албанији држављани Албаније, мој отац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас јел су одлазили неки људи оптужени, пита Вас јел одлазили неки људи? Јел су организовано, оно што сам Вас и ја питала, јесу ли напуштали неки у тракторима, у колима, у колонама, то Вас пита. Људи, ето то Вас пита.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Они су прво на својевољно на почетку то радили, јер им је наређено, Ибрахим Ругова идејни вођа њихов тада, у ствари, од Американаца који коло воде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, јел сте видели?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: А ми лично никад нисмо добили наређење да некога расељавамо и насељавамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте видели да одлазе? То, значи видели сте?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Гледао сам и тракторима и колима и запрежним возилима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел војска некад обезбеђивала или не, те колоне од неког напада, од пљачке?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја мислим да је полиција већином то обезбеђивала те путеве и то, тако да то већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел неко њих протеривао?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја да знам, не. Лично ја нисам, а ко је, а да не лажем да сам знао шта ће да ме задеси, ниједан Шиптар не би на Космету данас био.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Имам још пар питања.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Све би их отерао за Албанију и за Америку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, да чујемо још неко питање.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли, када, да ли сте сазнали шта се овај, десило мештанима у селу Ћушка?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Поподне, после 5 негде, ја сам отишао тог истог дана у штаб и срео сам пар полицајаца који кажу да је било борби неких али сам се насмејао, рекао сам било је двадесетак и шта даље, и оно што сам ја моју верзију испричао, то стоји, даље не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте чули да је било 40 и нешто мртвих људи?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Чуо сам за Рачак да је било на хиљаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам за ово.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Па нападнута Србија управо због тог Рачка, а доказано да су лутке и онај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за ово јел сте чули?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: За ово, много је та цифра од 44. Ја то не верујем много.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел становништво из тог села било избегло или је било ту у селу?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Па ту ја мислим, нек буде 50-60% је било ту, можда и 70. Али, омладина она која је пушку носила и који су курири били, то је, то је била Љођа, Ћушка и та линија према Глођанима, Барану, Бролићу, Котрадићу, Истинићу, Стреоцу, Јунику, Црнобегу, Снупу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су сви отишли а старији становници су остали?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Све су то Рамушови, Агимови држали а они су изузетно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који су онда остали цивили?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Нису сви били цивили колико ја знам, него је то, није имало где да бежи или овде се сакрило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сакрило се? Добро. Изволите.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Тако да ја лично, то је моје гледиште.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте до краја рата били припадник овог вода односно 177 одреда?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Када сте демобилисани?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Званично сам демобилисан ја мислим да сам у Крушевцу узео потврду да сам у тој, пошто је то припадало крушевачком војном одсеку, мислим пећки, тамо су папири отишли, сад немојте да ми верујете али ја мислим једно 20-так дана после тога, можда и читавих 30, али у Крушевац сам узео потврду да сам био у јединици и да сам ангажован у том.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Још питања? Нема.

НАТАША КАНДИЋ: Ја нећу да бих спречила било какве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Непријатности, добро. Да Вас питам, овај, послали смо Вам неке транскрипте, неке записнике, нешто сте гледали овде у суду, видели сте неке исказе овде у поступку и видим да сте пажљиво вероватно читали исказ сведока сарадника, овога заштићеног сведока, пошто видим да сте и доста љути због тога. Да ли сте Ви видели да он каже јел Ваш надимак «Ћале»?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Тако сам видео Ћалета са својом групом која се враћала ка нама, како стрелја» и тако даље. Ви сте видели да он каже да сте Ви непосредно учествовали у убиству ових људи?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: То што је он изјавио да сам тројицу прво, да је видео тројицу да сам убио јел тако? То је лично он урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, све што каже да сте Ви урадили, он је урадио?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не да кажем него што знам јер толико је био пијан управо због тог прекршаја, ја сам из беса пљунуо и отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажите ми јел Вама позната та подела када сте ушли у село, јединице на четири групе?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте? Јел сте видели то?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да, то је било код фабрике кад смо распоред добили где ће ко да иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви били као командир у једној групи?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не, никад ја нисам командовао, нити сам био подофицир нити официр.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који су били у тим групама?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја и Шуми смо били ту зато што смо имали неког искуства из проклетог рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били једна група Ви и Шуми?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ови двојица момака који стварно не знам како се зову, јер небитни су, нису толико битне личности у овој причи читавој, то да само ја и он, тако да смо ја и он одговорни били за ту групу. Ајде нека буде, да сам је ја водио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јел Вас то ко је одредио те групе?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Небојша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небојша. А ко је био у овим другим групама?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не знам. Нећу да Вас лажем јер ме није интересовало, пошто смо ми имали најдаљи ток развлачења, ми смо први и отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како? А где Вам је рекао да идете?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Он је нама да се нађемо у сред села, с тиме што сам ја познавао тај део села јер из дворишта фабрике пива гледам практично то село, на километар раздаљине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И онда Вас је послао на коју страну од пута на десно или на лево?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Није ме он послао нигде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Мислим, како год хоћете.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја сам познавајући тај терен, управо изабрао Луг јер сам очекивао ту да нађем некога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Луг на десно или на лево?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: На десно кад идеш према Приштини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је још отишао на ту десну страну?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја, Шуми и још ова два момка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И још? Остали?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Нико више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је остао онда ту нераспоређен?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Они остали су остали даље, они су разврставани по ћошковима да дохвате а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас то и питам где су они распоређени?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: А господин Небојша је са својом дружином са џипом ушао у село као оно «Рамбо» он и Рашковић и дружина њихова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био, јел био неко нагарављеног лица са маскама, ако кажете ја сам дошао чистог лица.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја нисам и ова екипа са којом сам ја био није

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови други?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Јер немам зашто да се загаравим кад ме познаје свака друга кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови други?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ни други нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико није?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Из ове екипе где сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не. Него из ове јединице?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не знам. Не знам, верујте ми и да су били, нисам обраћао пажњу јер више обраћам пажњу како држим пушку него какав си у лицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кажите нам онда ко је шта имао од оружја, које пушке?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Па већином је то аутоматско наоружање. Ови који су били додељени нама они су имали «паповке» тако то, иначе, ми из полицијске мислим полиције који смо били нас осморо, ми смо имали аутоматско наоружање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И каже, опет Вас враћам на то, мада знам да Вам је тешко, да је «Мртви» који је у то време био лично обезбеђење начелника СУП-а Пећ био је и близак пријатељ Шалипур Видомира.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не, у том времену није био него у међувремену, између значи од негде средине августа 98., до краја године негде почетком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, ја то, и читам Вам део што је рекао овај заштићени сведок да је он био и близак пријатељ Шалипур Видомира, да ли је то Вама била нека?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ко је био близак? Ја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не Ви, него Небојша Минић.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није био?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Па како кад га је он лично истерао из јединице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, ни то није тачно. То Вам читам шта је рекао сведок заштићени.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Сведок заштићени, конобар у ресторану, кафани, прчвари «Славица» на Дулији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да нам то причате, то је сад неважно. Само овако да се генерално.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не, не, важно је да знате само колико је он веродостојно његово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате шта је важно? Важно је сад да нам кажете оно Ви сматрате да он не говори истину, да каже оно што је он урадио да сте Ви урадили, то је сада у овом тренутку важно а ово друго, та његова биографија, то ћете кад.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Господин Шалипур, била ми је част пре свега што ми је саборац, друго, пашеног, треће велика личност, знам да га воле Шиптари и продане душе српске јер је дао овој држави много а његова држава његовој породици да није тазбине, на улицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да Вас питам кад сте разгледали списе предмета, ако сте, мислим да сте долазили да гледате, да ли сте видели неке фотографије да имамо у списима?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте? Сада ћемо да Вам покажемо.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Нисам много обраћао, да Вас не лажем, али оно мало што сам видео, не сумњам у неке да су веродостојне, али с обзиром да знам како се понашају поједини и који тврде да је био доле геноцид и да је доле било све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно шта кажете?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Али ја никад бубрег нисам продао никоме, а ни срце још мање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Али конкретно сад, шта кажете за фотографије? Док дођете до тог шта кажете за фотографије, ја ћу да питам тужиоца. Које фотографије предлагете да погледамо? Све или?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све фотографије? Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја мислим да сам и послао албуме који су накнадно стигли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Дајте онда да видимо прво ове које су одузете од оптуженог Славише Кастратовића, обележене бројевима од 1-31, мада ја мислим да ту Вас нема на тим фотографијама, па ако видите.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не може ни да буде госпођо, моје фотографије су '98 све сликане и све су на интернету, значи, укључите интернет видећете моје фотографије комплетно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али ово Вам је у списима.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Значи, са мојим саборцима из посебне јединице МУП-а Пећ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ово нам је сад у списима па зато.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Које нема никакве везе са '99.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово нам је у списима и зато сад то гледамо овде преко документ-камере. Дакле, јел може режија да стави слику документ камере? Монитора.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Како да не, само нек изволи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е овако нешто, ако некога видите, препознате овај, Ви нам кажете иначе, овако ћемо мењати.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ово је слика из '98, Љођа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слика 1 је? Значи.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ако сам добро видео, само тренутак да ставим наочаре, ћорав сам. Ово сам ја и дотични господин, не могу да препознам, али ова слика што може да се документује, слика из '98., Љођа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А који сте Ви ту на тој слици?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ево овај, десно моја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, морате да кажете, зато Вас питам да бисте рекли и да се то сними, стојим.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Стојим са десне стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са десне стране, тако. Добро. А шта је ово горе иза Вас?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Па колко знате, у Љођи је била крвава борба, ту је погинуо Срђан Перовић капетан полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ту је погинуо Прелевић, ту је погинуо Рајковић, и ту је погинуо Мирко Радиновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и шта гори?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ту је тешко рањен Горан Новаковић и Жељко Новићевић, Драган Кешељевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али само сам питала шта гори.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Само да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сам Вас питала шта гори?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Горело је нешто сигурно одакле се пуцало по нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Бранилац: Судија, само да Вам кажем сведоку, оптуженом смета ова изјава, заклања монитор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Склоните то. И слушалице склоните све што Вам смета, ако Вам је нешто боље да добијете у руке Ви тражите да погледате, кад ми видимо сви овако.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: И овако ми је слаб вид а наочаре су ми ослабиле, јер сад ми треба сигурно преко 2,5.

Бранилац: Ово што се види, да није кућа, не гори кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли можемо да.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја мислим да чак није ово кућа, ако се не варам него штала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Штала? Добро. Ако сам добро, али немојте да ми верујете. Него или нешто, сено или тако нешто, али с обзиром да је то било негде око 8 увече пола девет негде, кад је онај мрак први тежак падао, тако да смо ми завршили тог дана акцију, пази наивни увек страдају, тако смо и ја и мени слични сликао се зашто, за нешто које ће да се документује сад против мене. Али, немам од овога шта да се стидим, чак се поносим са овим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли тужилац, браниоци, пуномоћници.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: А нема ово никакве везе са Ћушком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, добро, рекли сте да нема, него је то претходна година. Да ли можемо да констатујемо да овде само показујемо преко документ-камере па да се оптужени када види ове слике кад их узме у руке да се изјасни на којој је слици. Јел може тако? Шта кажу браниоци? Ви сте гледали све то. Ајде онда само да констатујемо.

Ово су слике из албума значи, фотографије оптуженог Славише Кастратовића.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ово је исто '98.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте. Даћемо Вам слике, или кажите сад ако видите добро.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Исто '98.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Број 2 јел? Добро.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не видим добро, мораћете да ми дате слике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ајде онда само да ми констатујемо које су.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Познајем мислим али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте. Добићете слике само да, само их ставите све зачас на документ-камеру па ћемо Вам дати. Не морате сад ништа да говорите, добићете слике.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Глођане, '98.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, сачекајте, добићете слике, само сад да покажемо овако које слике ћемо Вам дати, да виде сви.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ову слику не знам ни где је снимана ни ко је шта, ни ову исто не знам где је снимана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даћемо Вам све, сачекајте, све ћете добити у руке.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ово не знам стварно где је снимано, у некој кафани јесте, али којој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слушајте ме, значи, добићете све. Слушајте ме, добићете фотографије у руке и онда ћете нам издвојити, издвојићете слике које, где сте некога нашли, где се нечега сећате или где сте Ви, немам појма.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па има фотографију која се лепо види, може одмах да коментарише.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Господине, вид ми је ослабио, не видим не би вас лагао, кад кажем да не видим, значи стварно да не видим. Ове слике све не знам, стварно ни где су снимљене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Видећете сад.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: У Ћушку сигурно нису, то сто посто, јер овај терен је брдски. Ово баш ништа не видим. Не знам, не знам, али смем да се кладим да је ово исто '98 све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сад ћете да их погледате како треба.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ово већ, сигурно не. Исто '98. Не знам, нека прослава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дајте му сад, дајте оптуженом да он гледа, ми да ово констатујемо.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: '98 под три.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, само да унесемо то у записник.

АДВ. МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Председнице, пошто се ради о сликама које су одузете из куће мог окривљеног, када се заврши излагање господина да их видимо ми преко овога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели смо их. Ви можете посебно.

АДВ. МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Радивојевићу, сада диктирам, значи ову радњу коју смо управо извели. Сада седите.

За овим се преко документ-камере приказују фотографије од 1-31 одузете од Славише Кастратовића а затим се фотографије дају оптуженом Срећку Поповићу да их погледа и прокоментарише обзиром да тако боље види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад Ви изволите, сачекајте само.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Под број 3.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде Ви наставите, на крају ћете рећи.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Под бројем 3 и под бројем 4 не знам стварно где је ово снимано и одакле је, под бројем 1 и 2, ово је Љођа '98.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То сте нам рекли.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Зато што сам ја на њој. Ову под бројем 5 и 6 и 7, не знам где је снимљено, нити могу да причам нешто што не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да причате ништа ако не знате.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Под бројем 8 и 9, у локалу неком али ја ту нисам био присутан, не знам о којем се локалу ради и шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само причајте оно што знате.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: 10 и 11, такође, не знам ништа ни где ни шта, јер сам ја у локале тих година слабо долазио. 12 и 13, такође не знам ништа, ни где је ни кад је. 14 и 15 познајем Кастратовића овде на слици 15, али не знам где је то снимљено. 16 и 17 такође не знам, 18 и 19 с обзиром да мене нема на овим сликама ја не знам где је ово. 20 и 21 такође не знам где је, 22 и 23 не знам. 24 и 25 баш ништа не знам, ово ни где је ни шта је. 28 и 29 претпостављам на 28 да је Љођа али нисам сигуран а 29 не знам тачно јер ово видим непозната лица за мене непозната, 26 и 27 такође не знам ништа, 30 и 31 такође не знам ништа тако да ово стоји на све на сликама где сам ја, то је све из '98, са интернета може да се скине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кажите за овим се фотографија.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: У мом стану одузето, не одузето него ја нисам узео ни кашику из свог стана госпођо кад сам напустио Пећ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

За овим се фотографије овако из списка предају браниоцу оптуженог Кастратовић Славише да би их разгледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине, користите иначе слободно време између суђења за разгледање списка, немојте, овде смо већ сви гледали, знамо о којим се фотографијама ради. Одбрана да ли има потребе да овај

фото-албум са фотографијама које су одузете од окривљеног Саше Цудовића, обележене бројевима од 1-44. Ви то предлагете такође тужиоче као доказ? Да их само гледамо преко документ-камере, јел Ви знате о којим се фотографијама ради да их не стављамо? Кажите одбрана.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Ја се противим предлогу извођења тог доказа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Из ког разлога? Из разлога што је то служило као доказ против окривљеног против кога није подигнута оптужница тако да, ја мислим да се то треба изнети из списка као предлог, као доказ.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да додам ја нешто у вези овог слика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажите.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Поново понављам, у мом стану је остало пар слика које су касније Наташа Кандић и дружина користили и на интернет избацила, то су слике из '98., може да се докаже вештачењем да су то слике из '98, да никакве везе немају са Ћушком ни са околним селима око Пећи. То су већином.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То сте рекли за те фотографије, имамо ово у списима, пазите ове фотографије је нама послао тужилац и ми сад то изводимо као доказ, сад овде имамо неке слике које су одузете од Саше Цудовића, за које тужилац предлаже да се изведу као доказ, бранилац оптуженог Корићанин Видоја и Корићанин Вељка, Перовић Небојша предлаже да се ово издвоји из списка, да се то не користи као доказ, о томе ћемо одлучити накнадно и имамо још овај фото-албум фотографија, чекајте да видим које још имамо.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Што се тиче мојих слика ту, слободно их користите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо фотографије добијене од организације «Хјуман рајс воч» које је доставио Фред Абрахамс из Њујорка, обележене бројевима од 1-40, да ли одбрана зна о ком се овде албуму ради? О којим фотографијама? Не знате? Први пут чујете? Ово је стигло прошле недеље, тужиоче Ви то предлагете такође као доказ да се изведе?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Предлажем, зато сам и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Онда ћемо морати да то доставимо свима, одбрани, да би се они упознали и за сада је то то. Хоћу још да Вас питам нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ту су фотографије које су јавно објављене има једно 3-4 фотографије, па нека каже да ли су то те фотографије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се упозна и одбрана са њима, са тим доказним предлогом нека се упознају, има времена до петка, па ћемо да погледамо до петка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нека се упознају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте видели да овај заштићени сведок говори о вама и говори о томе да је са вама био у групи извесни Булатовић. Јел то име нешто вас подсећа или не?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Био је стварно један Булатовић у јединици, али он је био врло кратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али тад, јел био тад, јел ишо у ову акцију?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја да знам није. Могуће, али ја да знам није, али господин сплачина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Поповићу слушајте ме.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем да износите одбрану, разумем да имате неке своје ставове и принципе, али недопуштам да више за сведока, или за било коју особу на овом свету кажете тај израз који сте употребили данас једно десет пута. И значи сад је ово једанаести пут и сада вам ја кажем немојте више молим вас.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Госпођо нећу, сигурни будите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи молим вас, значи то не долази у обзир за судницу, ни за њега, ни за кога на овом свету.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја се извињавам вама превасходно, према вама се госпођо и извињавам, и према томе нећу више будите сигурни, али једноставно ме жига.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све то разумем.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да је причао истину барем десет посто, па да кажем да, судите ме и осудите, али особа која је позната у криминалним радњама од Ријеке до Пећи и од Пећи до Суботице, на крају крајева осуђен је 12 ипо година за пљачке и онда ако треба да се верује таквој личности и ако треба правосуђе да лежи на тим сведоцима, куда ћемо ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је било оно што сам ја хтела да вас питам јер је у контексту тога и оно да убијате неког старца, па да кажете идите водите их, радите шта хоћете. Ви сте то већ рекли.

Ја констатујем да бранилац Радивојевић враћа фотографије и фотоалбум.

Не може сада ништа. Да ли још има питања за овог оптуженог. Господине Радивојевићу, не можете ви од једном кад год вам дође да нешто кажете, нема везе шта ми радимо, нема везе ко износи одбрану, нема везе која је фаза поступка, ви сте се тада досетили. Да ли још неко има питања за оптуженог. Тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко допунско питање?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Помиње Хасана Чекуа, да ли је то лице познавао раније, пре догађаја у Ћушкуну?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да сам се ја познавао са њим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Радио сам с њим, то је отац Агима Чекуа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да су радили.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Он је био пословаћа у магацину готових производа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел тај Хасан има неког брата?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Халита.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали њега?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Како нисам, радио код нас исто у магацину као возач виљушкара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел та фамилија Чеку велика или мала?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Па могуће да се каже да је имала, па ајде да кажемо, једно седам, осам кућа Чекуа, али то све блиско између себе, колико ја знам. Јер они нису одатле, они су дошли можда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кога сте још познавали из те фамилије, осим Хасана и овог?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Никог више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Никог више?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Могуће да сам га знао из виђења, али по имену, не. Једино чувеног Халита Чекуа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Халит Чеку?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Е, овај што је у Шпанији, онај поштени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел он био тог дана, то кад сте ви долазили?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не, ја да сам видео није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко је тог дана био ту осим Хасана Чекуа, а да сте га ви познавали?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Појма немам. Једноставно није ме интересовало да гледам ко је где. Кад сам из беса кренуо према Захаћу нит сам обраћао пажњу, рођени брат да ми је био не би га погледао а камоли шиптара да погледам и њима слични.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел вама Мртви рекао да ћете да се нађете на изласку из села Захач?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Небојша Минић, кад сте кренули?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, него сте ви својом вољом ишли тамо?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја сам својевољно напустио, једноставно одбио сам у команду његову даљну и отишо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Извините тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли познајете још неко лице да је радио у пивари, из села Ћушк, да је шиптар?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Могуће, али име ми ништа не значи, знао сам их из виђења, као личност, али именом, презименом не знам, не да не знам, кад га видим можда би знао е то је тај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да немају то презиме Чеку или неко друго?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Уопште, уопште причам тамо тај круг.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако би ја прочитао.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Господине ја нисам са шиптарима много друговао, с обзиром да су ми оца уништили, имање ми узели, државу ми узели, много се ја с њима нисам, имао сам познаника шиптара, играо фудбал са њима док сам играо, али да сам лично пријатеља имао, кућног шиптара, праг мој није шиптар прошо, нити сам ја шиптарски прошо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, ви сте прочитали овај спис, јел тако, овог предмета, имали сте право на увид.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ту се помињу нека лица која су сведочила у овом суду, да ли ви познајете неког од њих, ја морам да употребим вашо речник и мислим на шиптаре.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Могуће, докле га не видим не могу да причам ништа господине, оног тренутка кад ми га будете нацртали ту, онда ћу да кажем да ли га познајем или не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А читали сте нам имена неких сведока и оштећених а да су припадници ОВК, то сте мало пре читали?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Па њих знам по имену и презимену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А њих по имену.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Јер њих морам да знам, али по физиономији буквално не могу да знам, али знам тачно по имену и презимену да су они били под командом Агимовом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли то знали пре акције у Ћушки?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не, касније.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ево рецимо Расим Рама, Мухамер Шаља, јел вам значе та нешто имена из Ћушке?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Имена су шиптарска, увек нешто значе, али док не видим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли та лица била овде да сведоче?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Господине, док не видим их овде, не могу да кажем да га знам или не знам, презиме, име ми њихова. Знаш они дадну имена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате зашто, ево рецимо ова лица Расим Рама, Мухамер Шаља, Брахим Гаши били су радници пиваре.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Могуће да их знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел их знате или их не знате?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Господине могуће да их знам, али док их не видим не могу да знам да ли их знам или не знам. Јер нисам се дружио са таквом личношћу, чувених и поштених шиптара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Рекли сте да на улазу кад сте пошли тамо, да сте ви кренули према том лугу јер сте познавали тај део и то село, јесам ли ја тако разумео?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Господине, ја сам у Пављане, то је на пола пута између Захача и Ћушке ушо, управо тражио сам најопасније делове за себе и нисам хтео да дозволим да погине неко млад, него сам увек стављао главу тамо где ви месо нисте ставили, тако да моје тело је увек ишло напред, да не би погинуо неко млад. Зато сам ушао ја тако како сам ушао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али причам за Ћушку, чини ми се да сте рекли да сте ви ишли тамо јер сте познавали где су се они налазе.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Познавао сам тај део где су Чеку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сад моје питање гласи, да ли сте познавали други део села?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Осим само тог дела?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Тај део од, где су Чеку живели, Агимови, то сам познавао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како сте то упознали, јесте ли долазили ту раније или сте знали по нечем другом?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Како сам то упознао, једно десет година можда и петнаест прије тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Па био сам у том делу баш кад сам се запослио у пивари и ишли смо возилом, камионом Пећке пиваре да пребацимо слад, управо господи за краве.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А њима сте значи возили тај слад, породици Чеку?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да, управо Хасану, лично њему.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хасану?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Лично њему, е тада сам први.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је то било кад сте возили?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Па једно петнаест година сигурно има.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: После тога јел било неког сусрета, јесте ли ишли код њега?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: После кога?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: После тог?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Никад више ја нисам у то село до тог 14.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у априлу јел знате да је била нека акција?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Више никад ја, моја нога није крочила у Ћушку, ни у Захаћ ни у Пављане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел знате да је била нека акција у априлу у селу Ћушка?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Могуће, ја нисам присуствовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте били?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни чули?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Појма немама, ја лично, ја лично само тог кобног дана сам био у Ћушку и 15 година можда и више а можда и мање, годину, две, три, не значи ми ништа, али знам кад сам се запослио у пивару тада сам радио ко НК радник и додељено је да камионом се пребаци тај слад и оно од јечма отпад онај, да се понесе у том селу. И тада сам први и задњи, предзадњи пут био у том селу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А што сте кренули из Ћушке у Пављан, јесте и имали неку наредбу?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Нисам ја у Ћушку ни био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, од тог Хасана сте отишли тамо?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: То је главни пут Пећ-Приштина господине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел вам неко наредио да одете до Пављана или није?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Нико ми није наредио, зашто да ми нареди. Како то мислиш да уђем главном улицом, да кажем ајде пуцај брате па шта буде, како.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел постојао неки разлог да тог дана одете у Пављан?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Господине акцију кад водиш, водиш је ширих размера и кад треба да одрадиш неки посао, одрадиш га људски или га немој одрађивати, а ја сам увек кад ми је глава у торби увек гледао да уђем заобилазним путем јер сам знао да ми је најсигурније.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па лепо ми обајсните зашто идете до Пављана?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не могу да вам објасним, ви сте тужиоц који мене покушавате да наведете на нешто што не мислим и нисам урадио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, покушавам само да нађем разлог зашто сте отишли у Пављан, ви то мени не можете да објасните.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ко каже не могу да вам објасним?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па објанисте.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Па милион пута вам објашњавам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па кажите.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Зато што је заобилазним путем, зато што сам знао да ту ћу најлакше да се пробијем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где да се пробијете?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Кроз луг Пављански и изашо на улицу, и десно скренуо и отишо у Ћушку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То значи да сте отишли до Пављана па се вратили у луг?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Који луг? Луг је ту у Пављане, нема луг у Ћушку, луг не постоји у Ћушку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте дошли до Хасанове куће из Пављана или директно из Пећи?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Господине на пола пута између Ћушке, Пављана и Захаћа је село Пављане.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ту је луг, а ја сам од фабрике кренуо пешице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: До луга?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: До луга, то је отприлике.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи до Пављана?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: То је отприлике два километра, два ипо километра.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад кажете.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Само чекајте, кад већ толико тражите прецизне податке, да вам их дам. Кад сам дошо ушли смо у луг, и дошло је до пуцњаве у том лугу, од 20 до 30 минута је трајала та пуцњава, и кад се завршила пуцњава онда сам изашо, продужио даље, дошо до сеоског пута главног који иде за Ћушку и за Захаћ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тако реците, испада другачије.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Господине ви хоћете јаре без коже.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нећу ја јаре без коже.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Хоћете га с кожу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи ви сте дошли до Хасана тако што сте ишли на Пављан, луг па Хасанова кућа, јел тако?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Јел ви схваћате да нисам ја једини био ту, да смо ми комплетно били развучени у.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У реду, значи ваша група је ишла до тог луга који се налазио у Пављану?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И од тог луга који се налазио у Пављану и одатле улазите у Ћушку?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Улазимо у Пављане па у Ћушку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па то питам.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: И шта сад још даље има да вас интересује, ајде реците ми па да, ја сам спреман целу ноћ ако треба да питате исто питање нон стоп, исто питање ћу вам одговорити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није, ово је прво питање, једино питање.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Нон стоп је то питање, да ли ви мислите да ћу ја да упаднем у замку приче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није то никаква замка, ја се тиме и не служим.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ви, ја се извињавам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Као што се не служим ни претњама.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја се извињавам, стварно је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али ваше кретање нисте добро објаснили.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Господине не би то, ја поштујем овај суд, немојте ме навлачит на оно задње да изговорим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Коју задњу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али тужиоче пусите, ако оптужени то доживљава као пресију и тако, знате.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Нисам ја склон да причам нељудски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је у посебном положају, он је човек оптужен, у притвору је, значи тако ћемо.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Твоје дете има да једе моје нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте господине Поповићу сада да се нервирате, углавном нама који нисмо с тих терена, ја сам рекла и господину Миладиновићу, ја сам морала прво да видим на карти где су ти неки градови, где су нека села, па тек онда да га нешто питам, тако тужилац вероватно не разуме ни где је луг, где је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ми тек сазнајемо да правац кретања није Пећ-Ћушка, него Пећ-Пављан-луг-Ћушка.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Какве везе има Ћушка са путем Пећ-Приштина?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је, на пример.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Госпођо могу да вам одговорим, ово стварно иде у провокацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Село Ћушка, се дели тачно путем један део, пар кућа је са леве стране преко пута «застава».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То није спорно.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Само, ја сам саслушао вас, сад ви саслушајте мене да видимо до које границе идете с провокацијама. Одмах после фабрике почиње са десне стране село Ћушка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е што нисте одмах после фабрике ушли у Ћушку?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Зато што нисам будала ко што ви мислите, јер би отишо директно на метак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Откуд ја знам да је било метка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте тужиоче, сад он прича.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Отишли су друга екипа тим путем који ви причате, ја сам отишо других путем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али то нисте рекли до сад, први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја нећу да вам причам јер чекам, господине видим да сте наоштрени на мене од оног дана зато што сам изговорио чувену реченицу да ми не пуните око, и сад ми не пуните око. Чим радите са њима, државним непријатељима број један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јао, господине Поповићу, сад значи једна екипа десно у Ћушку, ви другим путем такође у Ћушку, али другим путем да бисте избегли евентуални напад.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Али из села Пављане сам ја ушо у Ћушку, а не из града после фабрике у Ћушку него сам из села Пављана ушао у Ћушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А луг је?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Луг је тачно припада селу Пављану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је као засеок?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Па то је, како да га назовем, врбе, тополе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тако, тако сам и разумела, него да није сад и то неко село.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: То је нешто врло малог размера, али ми га зовемо луг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сам и разумела.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: И тако остао луг и готово. То ови мештана тог места најбоље знају о томе, преко пута железничке пруге је, много веће је то, али отом потом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, тако сам и разумела. Да ли још неко питање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па сад ја што год питам доживљава као провокацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажите па ћемо да видимо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је имао информацију да се у лугу налазе шиптарски терористи?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: А ко је пуцао на мене господине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре него што сте отишли тамо и пре него што је пуцано?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ми смо имали информације да је Агим Чеку са својим људима ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У лугу?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: У селима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У села.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: То су сва три села једно до другог. Кућа, мачка с куће на кућу може да изађе у Захач. Јел то знате ви?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па не знамо ми то, зато и питамо.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: То су сва три села једно до другог.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: У пречнику, у дужини од пет километра сигурно ако не и више. Тако да није то једно село па да кажеш е ово смо опколили село, него је то три села.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па ми нисмо били тамо и не знамо да је то село до села и зато су моја питања таква да видим с које стране сте ушли тамо.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: То они називају и бег неки.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ето видите.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Али ја то не признајем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта не признајете?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја те називе не признајем, ја признајем оно што је у мом српском језику, географском пише Ћушка, Пављане, Зајхач, Хосно, Клина, Дечане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дајте питања, пустите те називе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је с вама био у лугу ушо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је, сто пута данас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како није рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па није.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не, поновићу му још један пут.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ајде поновите још један пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двојица ових и.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Са мном је био Шуми и још два непозната момка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А који непознати?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Небитно јер нису били из нашег вода, дати су нам на испомоћ, схваћате ли ви, укључите мало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, укључио, сад сам се укључио, сад сам се укључио у реду је. Јесу ли они имали исте униформе као ви или другачије?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Другачије су имали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Другачије?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Другачије, војне униформе су имали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А које сте ви имали?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја сам имао маскирне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Маскирне?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А они?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: А они имали војно сивкасте оне, сиве старе, униформе, њих двојица су имали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко је носио те униформе, активна војска или?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Резервни састав господине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Резервни, значи они су били из резервног састава?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Резервисти, ту није активних ни полицајаца ни војника активних, резервисти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел било полиције?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја да сам видео не, могуће је, једини полицајац ког сам видео, који је изузетно поштено стао на раскрсници, питао кад сам изашо с главног пута да чекам возило да нас пребаци за град, господин Брновић који стварно нема никакве везе са Ћушком, Пављаном и ових Захаћом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је питао?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Само је поставио, не мени директно шта се то дешава доле, ја сам само махнуо руком и ушао у кола, у међувремену стигла, и ја сам отишо. Толико је од мене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Осим Брновића јесте ли тог дана видели људе у полицијској униформи?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Тада нисам, да сам видео, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад сам питала то. То сам питала, он је реко и поново.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ушли сте у кућу.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Мораћемо целу ноћ, до пет ујутру.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ушли сте у кућу код Хасана Чекуа, јел тако?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико сте се тамо задржали, рекли сте пола сата?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: 20 до 30 минута.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте причали с њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, али немојте да питате три пута.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Питао сам како му је тетка, баба, стрина и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слушајте господине Поповићу, немојте.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: И колико је гајбица пива украо док је био пословођа у Пећкој пивари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Поповићу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли га питали јел има оружје?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Молим? Не, нисам га питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете тако тужиоче да питате.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Знате ви због чега би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Поповићу?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Молим, ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја таман да кажем тужиоцу не може тако да пита нешто што сте ви већ рекли, то је немогуће јел ви већ причате. Рекао је шта је питао.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Није ми тешко госпођо да одговарам, нек пита што год хоће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је разговора, и колико је ушо у кућу, и да ли је вршио претрес и остало. И сада је режија искључила мониторе и све искључује због тога што нам истиче радно време, али господин Радивојевић није вратио фото албум. А сутра ћете коментарисати кад дође оптужени.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Не немам, само једно питање председнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За оптуженог? Да, ајде.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Рекао је за 28 слику да зна да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Хтео сам то да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да питате за слику 28, добро.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Да, ништа друго. Ко је на тој слици, зна ли некога и то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте оптуженом слику.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не бих знао.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Зато што је рекао да је Лођа, али није Лођа.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Нисам рекао, могуће да је из Лође а не да је из Лође, овде не познајем никог сем господина Кастратовића.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Којег, али којег Кастратовића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте господине Радивојевићу. Кога Кастратовића овога оптуженог или неког другог?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: У ствари није ни он овде на овој слици уопште. Непозната ми слика али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На 28.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја кажем не видим добро и управо због тога јер стварно не видим, диоптрија ми је,ово је један ипо, а мени је преко два ипо сигурно ако не већ и три за ове осам, девети месец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За ових осам месеци, добро. само нам кажите ту ако видите на 28 да ли је ту тај кога сте мало пре означили или није, или неко други?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Није, није. Значи да је и то непознато мени тотално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите господине Перовићу.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Ја бих само подсетио судско веће на предлог од јуче да се пуномоћник оштећених саслуша као сведок, па не знам да ли

сте одлучили око тога, или да ће касније у ствари бити и могућности да се одлучи јер је пуномоћник већ учесник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у истрази је био пуномоћник јел.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Па био је у истрази, да, ми смо и у истрази зато што смо те нове околности скоро сазнали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад сте сазнали добро.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: О чему се ради? Ради се о часопису «Опстанак», то је часопис расељених, избеглих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте јуче.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да, у којем се наводи значи да непосредно након догађаја односно краја бомбардовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, има то забележено овде у транскрипту који ћете и ви добити. Јел то имао тужилац још нешто да пита или за сутра?

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Још нешто бих хтео, одбрана опреза ради жели судско веће на једну околност, законитости овог поступка указати, наиме о чему се ради, у члану 67 Устава Републике Србије стоји право на правну помоћ, и то право на помоћ има искључиво и једино да пружа адвокатура, или јединице локалне самоуправе у оквиру Републике Србије, поставља се питање учешћа одређених пуномоћника у поступку оштећених, да ли они су овде као адвокати или представници јединице локалне самоуправе да пружају бесплатну правну помоћ, што сутра може бити, наравно да ЗКП не ограничава и не уређује ко може бити пуномоћник оштећених, али то уређује неко ко је старији од ЗКП-а, то је Устав Републике Србије, а упоредо ЗКП уређује ко се и на који начин не може бавити и на који начин се одређује као инкриминисано дело, пружање правне помоћи и Закон о адвокатури уређује ближе шта је адвокатура и какав је то вид правне помоћи, што сутра. Мислим, наравно ја сада не желим судском већу објашњавати Закон, верујем да ви знате боље него ја, али указујем на законитост овог поступка и немогућност сутра евентуално неке жалбе, сутра кад дође до првостепене пресуде и тако даље. хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Перовићу, савременом терминологијом речено хвала вам што сте размишљање поделили са нама. Господине Поповићу, мислим да ћемо морати сутра да вас замолимо да поново дођете уколико буде још неких питања за вас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, ви сте мене прекинули на пола питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам вас тужиоце прекинула јер је 07.05.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На пола питања, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видимо ако режија хоће да се за другу половину питања сагласи, то је вероватно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И јуче сте ме прекинули. А унесите тамо примедбу да се ја овде довикујем и да правим неке ствари, што је тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сада ја заиста вама не могу да удовољим с обзиром да је 19.06 и да је радно време истекло, то важи и за одбрану која одавде довикује да има питања. Нећемо замарити ни режију, ни судску стражу. До сутра у 14.30. Молим вас вратите се. Значи сутра у 14.30 се видими и настављамо претрес.

Довршено у 19.06.

Записничар

Председник већа-судија